Στίς συνεκδικαζόμενες ὑποθέσεις 180 καί 266/80,

πού ἔχουν ὡς ἀντικείμενο αἰτήσεις, ὑποβληθεῖσες ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, ἀπό τό Cour de cassation τῆς Γαλλίας στό πλαίσιο τῆς διαφορᾶς πού ἐκκρεμεῖ ἐνώπιόν του μεταξύ

José Crujeiras Tome

καί

Procureur de la République (ὑπόθεση 180/80),

καί ἀπό τό Tribunal de grande instance τῆς Saint-Nazaire στό πλαίσιο τῆς διαφορᾶς πού ἐκκρεμεῖ ἐνώπιόν του μεταξύ

Procureur de la République

καί

Anton Yurrita (ὑπόθεση 266/80),

μέ τίς ὁποῖες ζητεῖται ἡ ἔκδοση προδικαστικῆς ἀποφάσεως ὡς πρός τό κύρος κανονισμῶν τοῦ Συμβουλίου περί ὡρισμένων προσωρινῶν μέτρων διατηρήσεως καί διαχειρίσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων πού ἐφαρμόζονται ἐπί πλοίων ὑπό ἱσπανική σημαία,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο ἀπό τούς J. Mertens de Wilmars, πρόεδρο, G. Bosco, A. Touffait καί O. Due, προέδρους τμήματος, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, T. Koopmans, U. Everling, A. Χλωρό καί F. Grévisse, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: F. Capotorti
γραμματεύς: A. Van Houtte

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, ἡ ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας καί οἱ παρατηρήσεις πού ὑπεβλήθησαν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Πρωτοκόλλου περί τοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου τῆς ΕΟΚ δύνανται νά συνοψισθοῦν ὡς ἑξῆς:

I — Πραγματικά περιστατικά καί διαδικασία

1. Τά πραγματικά περιστατικά τῶν διαφορῶν στίς κύριες δίκες δύνανται νά συνοψισθοῦν ὡς ἑξῆς:

α) Υπόθεση 180/80

Ὅπως προκύπτει ἀπό τήν δικογραφία, στίς 16 Σεπτεμβρίου 1978, τό ἱσπανικό ἁλιευτικό «Uricen Uno», νηολογημένο στό San Sebastian ὑπό τά στοιχεῖα SS 1-2322, κατελήφθη νά ἁλιεύει πέραν τοῦ ὁρίου τῶν 12 ναυτικῶν μιλίων ἐντός τῆς ζώνης τῶν 188 ναυτικῶν μιλίων πού συνιστοῦν τήν γαλλική οἰκονομική ζώνη, ἡ ὁποία καθωρίσθη ἀπό τό διάταγμα 77-130 τῆς 11ης Φεβρουαρίου 1977 κατ' ἐφαρμογή τοῦ νόμου 76-655 τῆς 16ης Ἰουλίου 1976.

Ὁ κυβερνήτης τοῦ σκάφους Crujeiras Tome, πού παρεδέχθη ὅτι δέν κατεῖχε τήν ἀπαιτουμένη ἀπό τήν ἰσχύουσα κοινοτική ρύθμιση ἔγκυρη ἄδεια, κατεδικάσθη μέ ἀπόφαση τοῦ Tribunal de grande instance τῆς Lorient, τῆς 5ης Ὀκτωβρίου 1978, σέ πρόστιμο 4 000 γαλλικῶν φράγκων, καθώς καί στήν κατάσχεση τῆς βάσεως τοῦ δικτύου του καί τῆς ἀξίας τοῦ ἁλιεύματος γιά παράβαση τῆς περί ἁλιείας ρυθμίσεως ἐντός τῆς γαλλικῆς οἰκονομικῆς ζώνης.

β) Υπόθεση 266/80

Ὁ Yurrita, κυβέρνητης τοῦ ἱσπανικοῦ ἁλιευτικοῦ «Ondarrutarra», νηολογημένου ὑπό στοιχεῖα B.I 4.22 Ondarroa, διώκεται ἐνώπιον τοῦ Tribunal de grande instance τῆς Saint-Nazaire μέ τήν κατηγορία ὅτι στίς 17 Ὀκτωβρίου 1980 ἠλίευσε ἄνευ ἀδείας στό ἐσωτερικό τῆς γαλλικῆς οἰκονομικῆς ζώνης, πέρα τοῦ ὁρίου τῶν 12 ναυτικῶν μιλίων καί ἐντός τῆς ζώνης τῶν 188 μιλίων.

2. Οἱ ἐκ τῶν κανονισμῶν καί τῶν διεθνῶν συμβάσεων διατάξεις πού ἀναφέρονται στίς δύο ὑποθέσεις δύνανται νά συνοψισθοῦν ὡς ἑξῆς:

α) Κοινοτική ρύθμιση περί ἁλιείας ἐφαρμοζομένη ἐπί πλοίων ὑπό ἱσπανική σημαία

Σύμφωνα μέ τό ψήφισμα τοῦ Συμβουλίου, τῆς 3ης Νοεμβρίου 1976, περί ὡρισμένων ἐξωτερικῶν θεμάτων τῆς δημιουργίας στήν Κοινότητα ἁλιευτικῆς ζώνης 200 ναυτικῶν μιλίων ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1977 (ΕΕ 1981 C 105, σ. 1), τά Κράτη μέλη τῆς Κοινότητος ἐπεξέτειναν ἀπό τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1977 τίς ζῶνες ἁλιείας τους σέ 200 μίλια ἀπό τίς ἀκτές τους στήν Βόρεια Θάλασσα καί στόν Βόρειο Ἀτλαντικό. Ἔκτοτε ἡ ἐκμετάλλευση τῶν ἁλιευτικῶν πόρων τῶν ἐν λόγω ζωνῶν ἀπό ἁλιευτικά σκάφη τῶν τρίτων χωρῶν διέπεται ἀπό ἕνα σύνολο προσωρινῶν κοινοτικῶν μέτρων γιά κάθε μία ἀπό τίς ἐνδιαφερόμενες χῶρες. Τά ἐν λόγω μέτρα ἐθεσπίσθησαν ἐν ὄψει τῆς συνάψεως συμφωνιῶν — πλαισιῶν περί ἁλιείας μεταξύ τῆς Κοινότητος καί τῶν ἀνωτέρω τρίτων χωρῶν.

Όσον άφορᾶ τά πλοῖα ὑπό ἱσπανική σημαία, τό ἐφαρμοστέο σύστημα καθωρίσθη κατ' ἀρχάς μέ τόν κανονισμό 373/77 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 24ης Φεβρουαρίου 1977 (JO 1977, L 53, σ. 1), ἡ ἰσχύς τοῦ ὁποίου παρετάθη καί ὁ ὁποῖος ἐν συνεχεία ἐτροποποιήθη.

Στήν ὑπόθεση 180/80, τό ἐφαρμοστέο σύστημα κατά τό ἐν λόγω διάστημα προέκυπτε ἀπό τόν κανονισμό 341/78 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 20ῆς Φεβρουαρίου 1978, περί ὡρισμένων προσωρινῶν μέτρων διατηρήσεως καί διαχειρίσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων πού ἐφαρμόζονται ἐπί πλοίων ὑπό ἱσπανική σημαία γιά τόν χρόνο ἀπό 21ης Φεβρουαρίου ἕως 31ης Μαΐου 1978 (JO 1978, L 49, σ. 1). Ὁ ἐν λόγω κανονισμός παρετάθη ἕως τίς 30 Σεπτεμβρίου 1978, γιά τελευταία φορά μέ τόν κανονισμό 1744/78 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 24ης Ἰουλίου 1978 (JO 1978, L 203, σ. 1).

Τό ἄρθρο 2 τοῦ κανονισμοῦ 341/78 ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 2

1. Ἡ ἄσκηση τῶν ἁλιευτικῶν δραστηριοτήτων ὑπόκειται σέ χορήγηση ἀδείας τῆς Ἐπιτροπῆς γιά λογαριασμό τῆς Κοινότητος, καθώς καί στήν τήρηση τῶν μέτρων διατηρήσεως καί ἐλέγχου καί τῶν λοιπῶν διατάξεων πού διέπουν τίς ἁλιευτικές δραστηριότητες ἐντός τῶν ζωνῶν πού προβλέπει τό ἄρθρο 1.
2. Οἱ ποσοστώσεις ἁλιεύματος, ὁ ἀριθμός τῶν ἀδειῶν πού δύνανται νά χορηγηθοῦν σέ πλοῖα ὑπό ἱσπανική σημαία καθώς καί ὁ ἀνώτατος ἀριθμός πλοίων κατόχων ἀδείας πού δύνανται νά ἀσκοῦν τήν ἁλιευτική δραστηριότητα ταυτοχρόνως ἐντός συγκεκριμένης ζώνης καθορίζονται στό παράρτημα.»

Στήν ὑπόθεση 266/80, τό ἐφαρμοστέο σύστημα κατά τόν ἐν λόγω χρόνο προέκυπτε ἀπό τόν κανονισμό 1719/80 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1980, μέ τόν ὁποῖο ἐθεσπίζοντο γιά τό 1980 ὡρισμένα μέτρα διατηρήσεως καί διαχειρίσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων ἐφαρμοζόμενα ἐπί πλοίων ὑπό ἱσπανική σημαία (JO L 168, σ. 27).

Κατά τό αἰτιολογικό τοῦ τελευταίου αὐτοῦ κανονισμοῦ, ἡ Κοινότης καί ἡ Ἱσπανία διεβουλεύθησαν σύμφωνα μέ τήν διαδικασία πού προβλέπει ἡ συμφωνία - πλαίσιο περί ἁλιείας, ἡ ὁποία ὑπεγράφη μεταξύ τῆς Κοινότητος καί τῆς Ἱσπανίας στίς 15 Ἀπριλίου 1980, ὡς πρός τούς ὅρους ἁλιείας ἀπό πλοῖα, ἑνός ἑκάστου συμβαλλομένου ἐντός τῆς ἁλιευτικῆς ζώνης τοῦ ἑτέρου κατά τό 1980, μετά δέ τίς ἐν λόγω διαβουλεύσεις ἡ ἀντιπροσωπεία τῆς Κοινότητος ἀνέλαβε τήν δέσμευση νά συστήσει στίς κοινοτικές ἀρχές τήν θέσπιση κατά τόν ἐν λόγω χρόνο, ὡρισμένων μέτρων πού θά ἐπέτρεπαν σέ ἱσπανικά πλοῖα τήν ἁλιεία ἐντός τῶν ἁλιευτικῶν ζωνῶν τῶν Κρατῶν μελῶν πού ὑπόκεινται στήν κοινοτική ρύθμιση περί ἁλιείας.

Τά ἄρθρα 1 καί 2 τοῦ κανονισμοῦ 1719/80 ἔχουν ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο πρῶτο

Οἱ μόνες πράξεις ἁλιείας, πού τά ὑπό ἱσπανική σημαία πλοῖα δύνανται νά πραγματοποιήσουν κατά τήν περίοδο ἀπό 1ης Ἰανουαρίου ἕως 31ης Δεκεμβρίου 1980 ἐντός τῆς ἁλιευτικῆς ζώνης Κρατῶν μελῶν πού ἐκτείνεται ἕως τά 200 ναυτικά μίλια καί ἀποτελεῖ ἀντικείμενο τῆς κοινοτικῆς ρυθμίσεως περί ἁλιείας εἶναι ἐκεῖνες πού προβλέπονται στό παράρτημα 1 ἐντός τοῦ ὁρίου τῶν ποσοτήτων πού καθορίζονται ἐκεῖ καί σύμφωνα μέ τούς ὅρους πού προβλέπονται στόν παρόντα κανονισμό.

Ἄρθρο 2

1. Ἡ ἄσκηση τῶν ἁλιευτικῶν δραστηριοτήτων ἐξαρτᾶται ἀπό τήν κατοχή ἀδείας ἐπί τοῦ πλοίου χορηγεῖ ἡ Ἐπιτροπή γιά λογαριασμό τῆς Κοινότητος, καθώς καί ἀπό τήν τήρηση τῶν μέτρων διατηρήσεως καί ἐλέγχου καί τῶν

λοιπῶν διατάξεων πού διέπουν τίς ἁλιευτικές δραστηριότητες ἐντός τῆς ζώνης πού προβλέπει τό ἄρθρο πρῶτο.

2. Ὁ ἀριθμός τῶν ἀδειῶν πού δύνανται νά χορηγηθοῦν στά ὑπό ἱσπανική σημαία πλοῖα καθορίζεται στό παράρτημα I, σημεῖο 3.»

β) Διεθνεῖς συμβάσεις

Σύμφωνα μέ τό προοίμιό της, ἡ σύμβαση τῆς Γενεύης τῆς 29ης Ἀπριλίου 1958 περί ἁλιείας καί διατηρήσεως τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης (Συλλογή συνθηκῶν τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν 559, ἀριθ. 8164) ἔχει ὡς ἀντικείμενο τήν ἐπίλυση μέσω τῆς διεθνοῦς συνεργασίας τῶν προβλημάτων πού θέτει ἡ διατήρηση τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς θαλάσσης, οἱ ὁποῖοι διατρέχουν τόν κίνδυνο ἐντατικῆς ἐκμεταλλεύσεως. Ἡ ἐν λόγω σύμβαση περιλαμβάνει ἰδίως τίς ἀκόλουθες διατάξεις:

«Ἄρθρο 1

1. Ὅλα τά κράτη ἔχουν, ὑπέρ τῶν ὑπηκόων τους, τό δικαίωμα νά ἀσκοῦν ἁλιεία στήν ἀνοικτή θάλασσα, ὑπό τήν ἐπιφύλαξη α) τῶν συμβατικῶν τους ὑποχρεώσεων, β) τῶν συμφερόντων καί δικαιωμάτων τῶν παρακτίων κρατῶν πού προβλέπονται ἀπό τήν παρούσα σύμβαση καί γ) τῶν διατάξεων τῶν ἑπομένων ἄρθρων ἀφορώντων τήν διατήρηση τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης.

2. Κάθε κράτος ὑποχρεοῦται νά θεσπίζει, μονομερῶς ἤ σέ συνεργασία μέ ἄλλα κράτη, μέτρα ἐφαρμοζόμενα ἐπί τῶν ὑπηκόων του, ἀναγκαῖα γιά τήν διατήρηση τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης.

...

Ἄρθρο 6

1. Κάθε παράκτιο κράτος ἔχει εἰδικό συμφέρον γιά τήν διατήρηση τῆς παραγωγικότητος τῶν βιολογικῶν πόρων ἐπί ὅλων τῶν τμημάτων τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης πού πρόσκεινται στήν αἰγιαλίτιδα ζώνη του.

...

Ἄρθρο 7

1. Λαμβανομένων ὑπ' ὄψη τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 6 παράγραφος 1, κάθε παράκτιο κράτος δύναται, πρός διατήρηση τῆς παραγωγικότητος τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς θαλάσσης, νά θεσπίσει μονομερῶς τά προσήκοντα μέτρα διατηρήσεως ὡς πρός οἱονδήποτε εἶδος ἰχθύων ἤ ἄλλων θαλασσίων πόρων καί ἐπί ὅλων τῶν τμημάτων τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης πού πρόσκεινται στήν αἰγιαλίτιδα ζώνη του, ἐφ' ὅσον ἔχουν διεξαχθεῖ σχετικῶς ἐπί ἑξάμηνο ἀνεπιτυχῶς διαπραγματεύσεις μέ τά λοιπά ἐνδιαφερόμενα κράτη.

2. Τά μέτρα πού δύναται νά θεσπίσει τό παράκτιο κράτος δυνάμει τῆς προηγουμένης παραγράφου δέν συνεπάγονται ἔννομο ἀποτέλεσμα ἔναντι τῶν λοιπῶν παρά:

α) ἄν, λαμβανομένων ὑπ' ὄψη τῶν σχετικῶν μέ τήν ἁλιεία γνώσεων, ἐπείγει ἡ ἐφαρμογή τῶν μέτρων διατηρήσεως·

β) ἄν τά μέτρα θεμελιοῦνται ἐπί ὀρθῶν ἐπιστημονικῶν δεδομένων·

γ) ἄν δέν εἰσάγουν τύποις ἤ οὐσία διάκριση εἰς βάρος τῶν ἀλλοδαπῶν ἁλιέων.»

Ἡ Γαλλία καί ἡ Ἱσπανία ἐπεκύρωσαν τήν ἐν λόγω σύμβαση τό 1970 καί 1971 ἀντιστοίχως.

Ἡ σύμβαση τοῦ Λονδίνου περί ἁλιείας, τῆς 9ης Μαρτίου 1964 (Συλλογή συνθηκῶν τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν 581, ἀριθ. 8432) καθορίζει τά κοινά στοιχεῖα ἑνός ἁλιευτικοῦ συστήματος γιά τήν ζώνη τῶν 6 μιλίων ἀπό τήν γραμμή βάσεως καί γιά τήν ζώνη πού εὑρίσκεται μεταξύ 6 καί 12 μιλίων ἀπό τήν ἰδία γραμμή.

Κάθε συμβαλλόμενο μέρος ἀναγνωρίζει στά λοιπά τό δικαίωμα νά καθορίσει τό σύστημα ἁλιείας πού ὁρίζει ἡ σύμβαση (ἄρθρο 1 παράγραφος 1). Τά ἄρθρα 2, 3 καί 5 τῆς συμβάσεως αὐτῆς προβλέπουν τά ἑξῆς:

«Ἄρθρο 2

Τό παράκτιο κράτος ἔχει ἀποκλειστικό δικαίωμα ἁλιείας καί ἀποκλειστική δικαιοδοσία σέ θέματα ἁλιείας ἐντός τῆς ζώνης τῶν 6 μιλίων ἀρχομένων ἀπό τήν γραμμή βάσεως τῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης.

Ἄρθρο 3

Ἐντός τῆς ζώνης πού περιλαμβάνεται μεταξύ 6 καί 12 μιλίων ἀρχομένων ἀπό τήν γραμμή βάσεως τῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης, τό δικαίωμα ἁλιείας ἀσκεῖται μόνο ἀπό τό παράκτιο κράτος καθώς καί ἀπό τά λοιπά συμβαλλόμενα μέρη, τά ἁλιευτικά πλοῖα τῶν ὁποίων ἁλίευαν συνήθως ἐντός τῆς ζώνης αὐτῆς κατά τό διάστημα μεταξύ 1ης Ἰανουαρίου 1953 καί 31ης Δεκεμβρίου 1962.

Ἄρθρο 5

1. Ἐντός τῆς ζώνης πού ὁρίζει τό ἄρθρο 3 τό παράκτιο κράτος ἔχει τήν ἐξουσία νά ρυθμίζει τήν ἁλιεία καί νά ἐπιβάλλει τήν τήρηση τῆς ἐν λόγω ρυθμίσεως, συμπεριλαμβανομένων τῶν κανονισμῶν πού προορίζονται γιά τήν ἐφαρμογή τῶν μέτρων διατηρήσεως πού ἀπετέλεσαν ἀντικείμενο διεθνοῦς συμφωνίας, ὑπό τόν ὅρο ὅτι δέν προκύπτει διάκριση νομικοῦ ἤ πραγματικοῦ χαρακτῆρος εἰς βάρος τῶν ἁλιευτικῶν σκαφῶν τῶν ἄλλων συμβαλλομένων μερῶν, τά ὁποῖα ἁλιεύουν στήν ἀνωτέρω ζώνη σύμφωνα μέ τά ἄρθρα 3 καί 4.

2. Πρό τῆς θεσπίσεως τῆς ἐν λόγω ρυθμίσεως, τό παράκτιο κράτος τήν γνωστοποιεῖ στά λοιπά ἐνδιαφερόμενα συμβαλλόμενα μέρη, μέ τά ὁποῖα καί διαβουλεύεται, ἄν τό ζητήσουν.»

Τό ἄρθρο 10 ἀναφέρει ὅτι καμμία διάταξη τῆς συμβάσεως δέν δύναται νά ἀποτελέσει ἐμπόδιο στήν διατήρηση ἤ θέσπιση εἰδικοῦ, ἐκτός τῶν ἄλλων, συστήματος ἁλιείας, μεταξύ τῶν Κρατῶν μελῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος.

Ἡ Γαλλία καί ἡ Ἱσπανία ἐπεκύρωσαν τήν ἐν λόγω σύμβαση τό 1965.

Στό πλαίσιο τῶν διευθετήσεων γειτνιάσεως πού προβλέπει τό ἄρθρο 9 παράγραφος 2 τῆς συμβάσεως τοῦ Λονδίνου, ἡ Γαλλία καί ἡ Ἱσπανία συνῆψαν γενική περί ἁλιείας συμφωνία ὑπό μορφή ἀνταλλαγῆς διακοινώσεων στίς 20 Μαρτίου 1967. Ὅσον ἀφορᾶ τά δικαιώματα τῶν Ἱσπανῶν ἁλιέων νά ἁλιεύουν ἐντός τῶν ὑπό γαλλική κυριαρχία ὑδάτων, ἡ ἀνωτέρω συμφωνία προβλέπει ἰδίως στό ἄρθρο 1 περίπτωση 6:

«Ἐντός τῆς ζώνης μεταξύ 6 ἕως 12 μιλίων κατά μῆκος τῶν γαλλικῶν ἀκτῶν, οἱ Ἱσπανοί ὑπήκοοι ἀπολαύουν μονίμως τοῦ δικαιώματος νά ἁλιεύουν:

— στίς ἀκτές τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἀπό τήν ἐκβολή τοῦ Bidassoa ἕως τόν παράλληλο τοῦ βορείου σημείου τῆς Belle-Ile, ὅλα τά εἴδη·

...»

Ἐν συνεχεία τῆς ἐπεκτάσεως στά 200 μίλια τῶν ζωνῶν ἁλιείας τῶν Κρατῶν μελῶν τῆς Κοινότητος τήν 1η Ἰανουαρίου 1977, ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων ἄρχισε σειρά διαπραγματεύσεων γιά τήν σύναψη συμφωνιῶν ἁλιείας μεταξύ τῆς Κοινότητος καί τῶν τρίτων χωρῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ἡ Ἱσπανία. Ἔτσι, μία συμφωνία-πλαίσιο μέ τήν Ἱσπανία, ἐμονογραφήθη στίς 23 Σεπτεμβρίου 1978, καί ὑπεγράφη στίς 15 Ἀπριλίου 1980. Ἡ ἐν λόγω συμφωνία ἐκυρώθη ἐξ ὀνόματος τῆς Κοινότητος μέ τόν κανονισμό 3062/80 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 25ης Νοεμβρίου 1980, περί συνάψεως συμφωνίας ἁλιείας μεταξύ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος καί τῆς κυβερνήσεως τῆς Ἱσπανίας (JO L 322, σ. 3). Μετά τήν διαδικασία ἐπικυρώσεως ἐκ

μέρους τῆς Ἱσπανίας, ἡ συμφωνία ἐτέθη σέ ἰσχύ τήν 22α Μαΐου 1981 (ΕΕ 1981, L 204, σ. 34).

Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 12, ἐν ἀναμονῆ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος της, ἡ συμφωνία ἐφαρμόζεται προσωρινῶς ἀπό τήν ἡμερομηνία ὑπογραφῆς της, ἤτοι τήν 15η Ἀπριλίου 1980.

Τά ἄρθρα 2, 3 καί 4 τῆς συμφωνίας ἔχουν ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 2

Κάθε συμβαλλόμενο μέρος παρέχει ὑπέρ τῶν ἁλιευτικῶν σκαφῶν τοῦ ἑτέρου συμβαλλομένου τό δικαίωμα εἰσόδου στήν ἁλιευτική ζώνη πού ἀνήκει στήν δικαιοδοσία του ὑπό τούς ὅρους πού προβλέπονται στά ἑπόμενα ἄρθρα.

Ἄρθρο 3

1. Κάθε μέρος καθορίζει ἐτησίως γιά τήν ζώνη ἁλιείας πού ἀνήκει στήν δικαιοδοσία του καί ὑπό τήν ἐπιφύλαξη τροποποιήσεων πού θά καθίσταντο ἀναγκαῖες λόγω ἀπροβλέπτων περιστατικῶν, λαμβανομένης ὑπ' ὄψη καί τῆς ἀνάγκης διασφαλίσεως τῆς ὀρθολογικῆς διαχειρίσεως τῶν βιολογικῶν πόρων:

   α) τήν ἐπιτρεπομένη συνολική ποσότητα τῶν ἁλιευμάτων γιά ὡρισμένα ἀποθέματα ἤ σύνολο ἀποθεμάτων, λαμβανομένων ὑπ' ὄψη τῶν πλέον ἀσφαλῶν ἐπιστημονικῶν δεδομένων πού διαθέτει, τήν ἀλληλεξάρτηση τῶν ἀποθεμάτων, τίς ἐργασίες τῶν οἰκείων διεθνῶν ὀργανισμῶν, καθώς καί κάθε ἄλλο σχετικό παράγοντα·

   β) μετά ἀπό τίς δέουσες ἀμοιβαῖες διαβουλεύσεις, τήν ποσότητα τῶν ἁλιευμάτων πού ἐπιτρέπονται στά ἁλιευτικά τοῦ ἑτέρου συμβαλλομένου, καθώς καί τίς ζῶνες ἐντός τῶν ὁποίων δύνανται νά διενεργηθοῦν οἱ ἐν λόγω ἁλιεύσεις. Οἱ δύο πλευρές ὁρίζουν ὡς κοινό στόχο τήν ἐπίτευξη ἰσορροπίας πού νά ἱκανοποιεῖ τίς δυνατότητες ἁλιείας κάθε πλευρᾶς ἐντός τῆς ἁλιευτικῆς ζώνης πού ὑπάγεται στήν δικαιοδοσία τῆς ἄλλης.

   Γιά τόν καθορισμό τῶν ἀνωτέρω δυνατοτήτων κάθε πλευρά λαμβάνει ὑπ' ὄψη:

   i) τό συμφέρον διατηρήσεως τῶν παραδοσιακῶν χαρακτηριστικῶν τῶν ἁλιευτικῶν δραστηριοτήτων ἐντός τῶν παρακτίων συνοριακῶν ζωνῶν·

   ii) τήν ἀνάγκη μειώσεως στό ἐλάχιστο τῶν δυσχερειῶν πού ἐνδέχεται νά ἀντιμετωπίσει ὁ συμβαλλόμενος τοῦ ὁποίου οἱ δυνατότητες ἁλιείας μειοῦνται κατά τό στάδιο τῆς ἐπιτεύξεως τῆς προαναφερθείσης ἰσορροπίας·

   iii) κάθε ἄλλο σχετικό παράγοντα.

2. Κάθε συμβαλλόμενο μέρος δύναται νά λάβει κάθε ἄλλο μέτρο πού νά διασφαλίζει τήν διατήρηση καί τήν ὀρθολογική διαχείριση τῶν πόρων ἐντός τῆς ἁλιευτικῆς ζώνης πού ὑπάγεται στήν δικαιοδοσία του. Τά μέτρα πού λαμβάνονται κατ' αὐτόν τόν τρόπο μετά τόν ἐτήσιο καθορισμό τῶν δυνατοτήτων ἁλιείας τοῦ ἑτέρου συμβαλλομένου δέν πρέπει νά εἶναι τέτοια, ὥστε νά θίγουν τήν πραγματική ἄσκηση τῆς ἁλιείας.

Ἄρθρο 4

Κάθε συμβαλλόμενος δύναται νά ἀποφασίσει ὅτι ἡ ἄσκηση δραστηριοτήτων ἁλιείας ἐντός τῆς ζώνης ἁλιείας πού ὑπάγεται στήν δικαιοδοσία του ἀπό ἁλιευτικά τοῦ ἑτέρου θά ὑπόκειται στήν χορήγηση ἀδειῶν.

Οἱ ἁρμόδιες ἀρχές κάθε συμβαλλομένου κοινοποιοῦν στόν ἕτερο τό ὄνομα, τόν ἀριθμό νηολογίου, καθώς καί τά λοιπά σχετικά χαρακτηριστικά τῶν πλοίων γιά τά ὁποῖα ζητεῖται ἡ ἄδεια ἁλιείας ἐντός τῆς ζώνης ἁλιείας τοῦ ἑτέρου συμβαλλομένου.

Ἡ ἐν λόγω διάταξη ἐφαρμόζεται ἐπίσης ἐπί παντός πλοίου προορισμένου νά παρέχει βοήθεια ἤ ἀρωγή σέ ἁλιευτικό κατά τήν ἐκτέλεση ἀποστολῶν σέ ἄμεση σχέση μέ τήν ἁλιευτική δραστηριότητα τοῦ πλοίου αὐτοῦ. Τό ἕτερο μέρος χορηγεῖ ἄδειες πού ἀνταποκρίνονται στίς δυνατότητες ἁλιείας πού παρέχονται σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 παράγραφος 1 περίπτωση 6.»

γ) Ἰσχύουσα γαλλική νομοθεσία

Ἡ γαλλική νομοθεσία πού ἐφαρμόζεται ἐπί τῶν δύο ὑποθέσεων προκύπτει ἀπό τό διάταγμα 77-130 τῆς 11ης Φεβρουαρίου 1977 πού ἐξεδόθη κατ' ἐφαρμογή τοῦ νόμου 76-655 τῆς 16ης Ἰουλίου 1976. Τό ἐν λόγω διάταγμα καθορίζει οἰκονομική ζώνη στά ἀνοικτά τῶν ἀκτῶν τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας στήν Βόρεια Θάλασσα, τήν Μάγχη καί τόν Ἀτλαντικό ἀπό τά γαλλοβελγικά ἕως τά γαλλοϊσπανικά σύνορα, ἀπό τό ἐξωτερικό ὅριο τῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης ἐπί 188 ναυτικά μίλια πέρα τοῦ ὁρίου αὐτοῦ.

Τό ἄρθρο 2 τοῦ ἀνωτέρω διατάγματος ὁρίζει:

«Ὑπό τήν ἐπιφύλαξη τῶν διατάξεων τῆς συνθήκης περί τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος καί τῶν κειμένων πού ἐθεσπίσθησαν κατ' ἐφαρμογήν της, ἀπαγορεύεται, σύμφωνα μέ τόν νόμο τῆς 1ης Μαρτίου 1888, ὅπως ἐτροποποιήθη, ἡ ἁλιεία ἐκ μέρους τῶν ξένων πλοίων ἐντός τῆς ἀνωτέρω οἰκονομικῆς ζώνης.

Ἐν τούτοις, κατά παρέκκλιση τῶν ἐν λόγω διατάξεων, δύνανται νά χορηγηθοῦν ἄδειες ἁλιείας σέ ὁρισμένα ξένα πλοῖα ὑπό τούς ὅρους πού προβλέπονται στήν συνθήκη περί Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος καί τά κείμενα πού ἐθεσπίσθησαν κατ' ἐφαρμογήν της, καθώς καί τίς διεθνεῖς συμφωνίες καί τό γαλλικό ἐσωτερικό δίκαιο.»

Τό ἄρθρο 3 καθορίζει τίς κυρώσεις πού ἐπιβάλλονται.

3. Ὅσον ἀφορᾶ τήν ὑπόθεση 180/80, πρέπει νά σημειωθεῖ ὅτι τό Cour d'appel τῆς Rennes μέ τήν ἀπόφασή του τῆς 11ης Ἰουλίου 1979, πού ἐξέδωσε κατόπιν ἐφέσεως πού ἤσκησε ὁ κατηγορούμενος, ἐπεκύρωσε τήν ἀπόφαση τοῦ Tribunal de grande instance τῆς Lorient καί ἠὔξησε τό πρόστιμο σέ 15 000 γαλλικά φράγκα. Τό Cour d'appel ἀπέρριψε τόν ἰσχυρισμό πού συνήγετο ἀπό τίς διατάξεις τῆς συμβάσεως τοῦ Λονδίνου τῆς 9ης Μαρτίου 1964 καί τῆς γαλλοϊσπανικῆς συμφωνίας τῆς 20ῆς Μαρτίου 1967, πού ἀφορᾶ τήν ζώνη μεταξύ 6 ἕως 12 μιλίων, κρίνοντας ὅτι ἡ δημιουργία οἰκονομικῶν ζωνῶν πέρα τοῦ ὁρίου τῶν 12 μιλίων οὐδόλως συνιστᾶ ἐπέκταση τῆς ἀποκλειστικῆς ζώνης πού καθώρισε ἡ σύμβαση τοῦ Λονδίνου.

Ὁ Crujeiras Tome εἶχε ἐπίσης ὑποστηρίξει ἐνώπιον τοῦ Cour d'appel ὅτι, σύμφωνα μέ τούς ὅρους τῆς συμβάσεως τῆς Γενεύης, τῆς 29ης Ἀπριλίου 1958, ἦταν ἀδύνατη ἡ λήψη μονομερῶν μέτρων ἄνευ προηγουμένης συνεννοήσεως καί ὅτι μέ τά ἐν λόγω μέτρα δέν ἔπρεπε νά εἰσάγεται διάκριση καί ὅτι, ὡς ἐκ τούτου, οἱ κοινοτικοί κανονισμοί πού ἐξήρτουν ἀπό διάφορες προϋποθέσεις τήν ἁλιεία ἀπό ἱσπανούς ὑπηκόους καί κυρίως ἀπό τήν κτήση ἀδείας δέν ἀντετάσσοντο κατ' αὐτοῦ. Τό Cour d'appel δέν ἔλαβε ὑπό ὄψη τό ἐπιχείρημα αὐτό, κρίνοντας ὅτι ἐδημιουργήθη ἕνα νέο ἐθιμικό δίκαιο καί ὅτι τό δίκαιο πού καθιερώνει ἡ σύμβαση τῆς Γενεύης κατηργήθη ἀπό τήν γενικευθεῖσα πρακτική τῶν οἰκονομικῶν ζωνῶν ἤ τῶν ζωνῶν ἀποκλειστικῆς ἁλιείας τῶν 188 μιλίων. Τέλος, τό Cour d'appel ἔκρινε ὅτι, ἀποδεχομένοι τό σύστημα ἀδειῶν πού καθιέρωσε ἡ κοινοτική ρύθμιση, οἱ ἱσπανοί ἁλιεῖς καί τό ἴδιο τό ἱσπα-

νικό κράτος ἀνεγνώρισαν τήν ὕπαρξη τῆς γαλλικῆς οἰκονομικῆς ζώνης, τῆς ὁποίας ἡ ΕΟΚ δέν ἀποτελεῖ παρά τόν διαχειριστή στά θέματα ἁλιείας.

Τό Cour de cassation πού ἐπελήφθη ἀναιρέσεως πού ἤσκησε ὁ κατηγορούμενος, ἔκρινε κατ' ἀρχάς ὅτι τά πολιτικά καί ποινικά δικαστήρια δέν ἔχουν ἁρμοδιότητα νά ἀποφανθοῦν ἐπί τῆς ἰσχύος διεθνοῦς συμβάσεως πού δέν κατηγγέλθη. Ἐν συνεχείᾳ, ἐθεώρησε ὅτι κατά τήν συζήτηση ἐνώπιον τοῦ Cour d'appel ἀνέκυψε σοβαρή ἀμφισβήτηση

«ὡς πρός τό ἄν ἰσχύουν ἔναντι προγενεστέρων διεθνῶν δεσμεύσεων καί σέ περίπτωση καταφατικῆς ἀπαντήσεως ἄν ἀντιτάσσονται κατά τῶν ἰσπανῶν ὑπηκόων κανονισμοί τοῦ Συμβουλίου τῶν Κοινοτήτων περί ὡρισμένων προσωρινῶν μέτρων διατηρήσεως καί διαχειρίσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων ἐφαρμοζομένων ἐπί πλοίων ὑπό ἰσπανική σημαία, κατά τό μέτρο πού οἱ ἐν λόγω κανονισμοί ἐξήρτησαν τήν ἄσκηση τῆς ἁλιείας ἐκ μέρους τῶν ἰσπανῶν ὑπηκόων ἐντός τῆς οἰκονομικῆς ζώνης, πού καθώρισε τό διάταγμα 77-1130 τῆς 11ης Φεβρουαρίου 1977, ἀπό ὡρισμένους ὅρους».

Μέ ἀπόφασή του τῆς 7ης Ἰουλίου 1980, τό Cour de cassation ἔθεσε δυνάμει τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης, τό ἐρώτημα αὐτό ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν ὑπόθεση 266/80, μέ ἀπόφαση τῆς 24ης Ὀκτωβρίου 1980, τό Tribunal de grande instance τῆς Saint-Nazaire ἔθεσε παρόμοιο ἐρώτημα ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου.

4. Ἡ ἀπόφαση περί παραπομπῆς τῆς 7ης Ἰουλίου 1980 τοῦ Cour de cassation ἐπρωτοκολλήθη στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 25 Αὐγούστου 1980.

Ἡ ἀπόφαση περί παραπομπῆς τῆς 24ης Ὀκτωβρίου 1980 τοῦ Tribunal de grande instance τῆς Saint-Nazaire ἐπρωτοκολλήθη στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου τήν 1η Δεκεμβρίου 1980.

Σύμφωνως πρός τό ἄρθρο 20 τοῦ Πρωτοκόλλου περί τοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου ΕΟΚ, ὑπέβαλαν γραπτές παρατηρήσεις ὁ κατηγορούμενος στήν κυρία δίκη ἐπί τῆς ὑποθέσεως 180/80 Crujeiras Tome, ἐκπροσωπούμενος ἀπό τόν M. Sabas, δικηγόρο Lorient καί τόν J. Tournaire, δικηγόρο Bayonne, καθώς καί γιά τίς δύο ὑποθέσεις ἡ κυβέρνηση τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ἐκπροσωπούμενη ἀπό τόν Gilbert Guillaume, διευθυντή νομικῶν ὑποθέσεων τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, ἡ κυβέρνηση τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, ἐκπροσωπούμενη ἀπό τόν R. D. Munrow, τοῦ Treasury Solicitor's Department, τό Συμβούλιο τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπούμενο ἀπό τόν Daniel Vignes, διευθυντή τῆς νομικῆς του ὑπηρεσίας, ἐπικουρούμενο ἀπό τόν Aidan Larkin, ὑπάλληλο διοικήσεως τῆς ἐν λόγω ὑπηρεσίας, καί ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπούμενη ἀπό τόν νομικό της σύμβουλο Jacques Bourgeois, ἐπικουρούμενο ἀπό τόν François Lamoureux, μέλος τῆς νομικῆς της ὑπηρεσίας.

Μέ διάταξη τῆς 8ης Ἀπριλίου 1981, τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε τήν συνεκδίκαση τῶν ὑποθέσεων 180/80 καί 266/80, πρός διεξαγωγή τῆς προφορικῆς διαδικασίας, καί πρός ἔκδοση κοινῆς ἀποφάσεως.

Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας, χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων.

II — Περίληψη τῶν γραπτῶν παρατηρήσεων πού ὑπεβλήθησαν στό Δικαστήριο

Ὁ *κατηγορούμενος στήν κυρία δίκη ἐπί τῆς ὑποθέσεως 180/80 Crujeiras Tome* ἐκθέτει

κατ' ἀρχάς τήν σύγκρουση πού ὑφίσταται, κατά τήν ἄποψή του, μεταξύ ἀφ' ἑνός τῶν κοινοτικῶν κανονισμῶν περί ὡρισμένων προσωρινῶν μέτρων διατηρήσεως καί διαχειρίσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων πού ἐφαρμόζονται ἐπί πλοίων ὑπό ἱσπανική σημαία καί ἀφ' ἑτέρου ὡρισμένων διατάξεων τῆς συμβάσεως τοῦ Λονδίνου τῆς 9ης Μαρτίου 1964 περί ἁλιείας, τῆς γαλλοϊσπανικῆς συμφωνίας τῆς 20ῆς Μαρτίου 1967 καί τῆς συμβάσεως τῆς Γενεύης τῆς 29ης Ἀπριλίου 1958 περί ἁλιείας καί διατηρήσεως τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης.

Μέ τήν μονομερή θέσπιση ἑνός περιοριστικοῦ συστήματος μόνον ἔναντι τῶν ἱσπανῶν ὑπηκόων, οἱ ἀνωτέρω κοινοτικοί κανονισμοί ἀντίκεινται στήν ἀρχή τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν διακρίσεων πού θεσπίζει ἡ σύμβαση τοῦ Λονδίνου καί ἡ σύμβαση τῆς Γενεύης, καθώς καί στήν ἐλευθερία τῆς ἁλιείας πού ἀναγνωρίζει ἡ γαλλοϊσπανική συμφωνία. Ἐπί τοῦ σημείου αὐτοῦ ὁ Crujeiras Tome ἀναφέρεται ἰδίως,

— ἀφ' ἑνός στό ἄρθρο 7 τῆς συμβάσεως τῆς Γενεύης, σύμφωνα μέ τό ὁποῖο τό παράκτιο κράτος δέν δύναται νά θεσπίσει μονομερῶς μέτρα διατηρήσεως παρά μόνον ἄν δέν ἐπιφέρουν «τόσον τύποις ὅσον καί οὐσία ἀποτελέσματα πού εἰσάγουν διακρίσεις εἰς βάρος τῶν ἀλλοδαπῶν ἁλιέων», καί

— ἀφ' ἑτέρου στό ἄρθρο 5 τῆς συμβάσεως τοῦ Λονδίνου πού ἀπαγορεύει, εἰδικότερα προκειμένου γιά τήν ζώνη μεταξύ τῶν 6 ἕως 12 μιλίων, οἱαδήποτε διάκριση νομικοῦ ἤ πραγματικοῦ χαρακτῆρος εἰς βάρος τῶν ἁλιευτικῶν σκαφῶν τῶν λοιπῶν συμβαλλομένων μερῶν τά ὁποῖα ἁλιεύουν στήν ἀνωτέρω ζώνη, σύμφωνα μέ τά ἄρθρα 3 καί 4 τῆς συμβάσεως.

Ἐπί πλέον, ἐπισημαίνει τό μόνιμο δικαίωμα ἁλιεύσεως ὅλων τῶν εἰδῶν ἐντός τῆς ζώνης τῶν 6 ἕως 12 μιλίων κατά μῆκος τῶν γαλλικῶν ἀκτῶν πού ἀναγνωρίζεται στούς ἱσπανούς ἁλιεῖς βάσει τοῦ ἄρθρου 1, περίπτωση 6 τῆς γαλλοϊσπανικῆς συμφωνίας.

Ὁ Crujeiras Tome θεωρεῖ ὅτι ἡ ἐν λόγω σύγκρουση κανόνων πρέπει νά ἐπιλυθεῖ σύμφωνα μέ τήν γενική ἀρχή τοῦ δικαίου τῶν συνθηκῶν πού ἐξαγγέλλει τό ἄρθρο 30 παράγραφος 4 περίπτωση 6 τῆς συμβάσεως τῆς Βιέννης τοῦ 1969 περί τοῦ δικαίου τῶν συνθηκῶν καί ἐπαναλαμβάνει τό ἄρθρο 234 τῆς συνθήκης ΕΟΚ μέ τήν ἑξῆς διατύπωση:

«τά δικαιώματα καί οἱ ὑποχρεώσεις πού ἀπορρέουν ἀπό συμβάσεις πού συνήφθησαν πρό τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τῆς παρούσης συνθήκης, μεταξύ ἑνός ἤ περισσοτέρων Κρατῶν μελῶν ἀφ' ἑνός καί ἑνός ἤ περισσοτέρων τρίτων χωρῶν ἀφ' ἑτέρου, δέν θίγονται ἀπό τήν παρούσα συνθήκη».

Σύμφωνα μέ τήν ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου τῆς 14ης Ὀκτωβρίου 1980 (ὑπόθεση 812/79, Attorney general κατά Burgoa, πού δέν ἔχει ἀκόμα δημοσιευθεῖ στήν Συλλογή), τά ὄργανα τῆς Κοινότητος εἶναι ὑποχρεωμένα νά μήν παρεμποδίζουν τήν ἐκτέλεση ἀπό τό ἐνδιαφερόμενο Κράτος μέλος τῶν προγενεστέρων δεσμεύσεών του. Ὅπως προκύπτει ἰδίως ἀπό ὑπόμνημα τῆς νομικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Συμβουλίου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων μέ ἡμερομηνία 15 Ἰουλίου 1977, ἐπίκληση τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἐνώπιον τοῦ Cour de cassation, ἡ ἰδία ἀρχή ἐφαρμόζεται καί ἐπί τῶν κανόνων τοῦ παραγώγου δικαίου. Ἄρα, ἡ σύμβαση τῆς 9ης Μαρτίου 1964 καί ἡ συμφωνία τῆς 20ῆς Μαρτίου 1967 προηγοῦνται τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῶν ἐπιδίκων κοινοτικῶν κανονισμῶν καί κατά συνέπεια δέν δυνανται νά ἐπηρεασθοῦν ἀπό αὐτούς. Ὁ Crujeiras Tome προσθέτει ὅτι κατά τήν γνώμη του ἡ τεχνική πού χρησιμοποιεῖται ἀπό τούς προσωρινούς κανονισμούς πού ἐπεβλήθησαν μονομερῶς στούς ἱσπανούς ὑπηκόους δέν συνιστᾶ τό πρόσφορο μέσο γιά τήν ἀποφυγή τῆς προαναφερθείσης συγκρούσεως κανόνων. Ἡ ἐν λόγω σύγκρουση δέν δύναται νά ἀποφευχθεῖ παρά μέ διμερή διαπραγμάτευση μεταξύ τῆς Γαλλίας καί τῆς Ἱσπανίας.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν φύση τῶν περιορισμῶν πού ἐπεβλήθησαν στούς ἱσπανούς ἁλιεῖς, ὁ

Crujeiras Tome διευκρινίζει κατ' ἀρχάς ὅτι οἱ κοινοτικοί κανονισμοί πού ἐμεσολάβησαν ἀπό τό 1977 ἐξαρτοῦν τήν ἁλιεία ἐκ μέρους τῶν ἱσπανικῶν πλοίων ἐντός τῆς ζώνης μεταξύ 6 ἕως 12 μιλίων, καθώς καί τῆς ζώνης μεταξύ 12 ἕως 200 μιλίων, ἀπό τήν χορήγηση προσωρινῆς ἀδείας γιά κάθε πλοῖο, πού δίδεται ἀποκλειστικῶς καί μονομερῶς ἀπό τήν Ἐπιτροπή καί ἰσχυούσης ἐντός περιωρισμένης ζώνης καί ἐπιβαλλούσης καθωρισμένες καί πολύπλοκες ποσοστώσεις. Ἔτσι, ἡ κοινοτική ρυθμιση εἶναι ἀσυμβίβαστη μέ τό δικαίωμα τῆς μονίμως ἐλευθέρας ἁλιεύσεως ὅλων τῶν εἰδῶν πού ἀναγνωρίζει ἡ γαλλοϊσπανική συμφωνία στούς ἱσπανούς ἁλιεῖς ἐντός τῆς ζώνης πού ἀναφέρεται στήν ἐν λόγω συμφωνία.

Ἐν συνεχεία, ὁ Crujeiras Tome παρατηρεῖ ὅτι τό κοινοτικό καθεστώς ἀντιτίθεται πρός τήν ἀρχή τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν διακρίσεων πού ἀναφέρει τό ἄρθρο 5 τῆς συμβάσεως τοῦ Λονδίνου, κατά τό μέτρο πού ἀφορᾶ μόνον τούς ἱσπανούς ὑπηκόους. Πράγματι, τό σύστημα ποσοστώσεων πού ἐπβάλλεται στούς ἱσπανούς ἁλιεῖς, δέν ἐφαρμόζεται ἐπί τῶν γαλλικῶν πλοίων καί ἐν πάση περιπτώσει ὄχι κατά ταυτόσημο τρόπο. Ἐπί πλέον, ὁ a priori ἔλεγχος βάσει συστήματος ἀδειῶν δέν ἐπεκτείνεται πρός ὅλους ἐκείνους πού ἁλιεύουν ἐντός τῆς ἰδίας ζώνης, ἀλλ' ἐφαρμόζεται μόνον στούς ἱσπανούς ἁλιεῖς. Α posteriori ἔλεγχος τοῦ ἁλιεύματος τῶν πλοίων τῶν Κρατῶν μελῶν θεσπίζεται ἐντός τῆς Κοινότητος μόνον μέ τόν κανονισμό 753/80 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 26ης Μαρτίου 1980, περί καθορισμοῦ διαδικασίας ἐλέγχου καί μεταδόσεως τῶν πληροφοριῶν τῶν σχετικῶν μέ τίς πραγματοποιούμενες ἁλιεύσεις ἀπό τά πλοῖα τῶν Κρατῶν (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. τόμ. 04/001, σ. 172). Τέλος, οἱ διάφορες προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς τοῦ συστήματος ἀδειῶν συνιστοῦν τοσοῦτον μᾶλλον μέτρα ἐξαναγκασμοῦ γιά τούς ἱσπανούς ἁλιεῖς καί ὄχι γιά τούς γάλλους, γιά τούς ὁποίους δέν ὑφίσταται ἐξαναγκασμός ἀκόμη καί κατά τήν διενέργεια τοῦ *a posteriori* ἐλέγχου τῶν ἐκφορτώσεων.

Κατ' αὐτόν τόν τρόπο, ταυτόσημα περιστατικά τυγχάνουν διαφορετικῆς μεταχειρίσεως κατά παράβαση τῆς συμβάσεως τοῦ Λονδίνου. Πράγματι, τό ἄρθρο 11 τῆς ἐν λόγω συμβάσεως πού προβλέπει ὅτι τό παράκτιο κράτος δύναται ὑπό ὡρισμένες προϋποθέσεις νά ἀποκλείσει γιά ὡρισμένες ζῶνες τήν πλήρη ἐφαρμογή τῶν ἄρθρων 3 καί 4 πρός ὄφελος τοῦ ἐγχωρίου πληθυσμοῦ συνιστᾶ τήν μόνη ἐξαίρεση στήν ἀρχή τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν διακρίσεων πού τίθεται στό ἄρθρο 5. Τό ἄρθρο 10 τῆς συμβάσεως πού προβλέπει τήν δυνατότητα εἰδικοῦ συστήματος μεταξύ τῶν Κρατῶν μελῶν τῆς Κοινότητος δέν ἔχει ὡς σκοπό νά ἐπιτρέπει στό παράκτιο κράτος ἤ στόν δικαιοῦχο του νά ἐκδιώξει τά πλοῖα πού προστατεύει ἡ σύμβαση ἀπό τούς τόπους, ὅπου συνήθως ἁλιεύουν, ἀλλά μόνον νά ἐπιτρέπει ἐνδεχομένως τήν εἴσοδο στήν ἐν λόγω ζώνη τῶν πλοίων τῶν Κρατῶν μελῶν τῆς Κοινότητος πού δέν δύνανται νά ἰσχυρισθοῦν ὅτι ἀσκοῦν ἱστορικά δικαιώματα κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 3 τῆς συμβάσεως.

Ὅσον ἀφορᾶ τό γεωγραφικό πεδίο ἐφαρμογῆς τῶν διεθνῶν συμφωνιῶν πού ὁ Crujeiras Tome ἐπικαλεῖται, ὑποστηρίζει ὅτι ὑπό τό φῶς τῆς ratio καί τῆς πρακτικῆς ἀποτελεσματικότητός τους πρέπει νά τυγχάνουν ἐφαρμογῆς ὄχι μόνον ἐπί τῆς ζώνης τῶν 6 ἕως 12 μιλίων πού προβλέπεται ρητῶς, ἀλλά ἐπίσης καί ἐπί τῆς ἀποκλειστικῆς οἰκονομικῆς ζώνης τῶν 12 ἕως 200 μιλίων.

Ἐπί τοῦ σημείου αὐτοῦ ἀναφέρει ὅτι, σύμφωνα μέ τόν νόμο τῆς 24ης Δεκεμβρίου 1971 ἡ «γαλλική αἰγιαλίτιδα ζώνη ἐπεκτείνεται ἕως τό ὅριο πού καθορίζεται σέ 12 ναυτικά μίλια ἀπό τίς γραμμές βάσεως.» Ἄρα, ἡ γαλλική οἰκονομική ζώνη πού κατά

τόν νόμο 76-655 τῆς 16ης Ἰουλίου 1976 καί τό διάταγμα 77-130 τῆς 11ης Φεβρουαρίου 1977 ἐκτείνεται «ἀπό τό ὅριο τῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης ἕως τά 188 μίλια πέρα τοῦ ὁρίου αὐτοῦ», ἐπεκτείνεται συνεπῶς ἐντός «ὅλων τῶν τμημάτων ἀνοικτῆς θαλάσσης πού πρόσκεινται στήν αἰγιαλίτιδα ζώνη» πού προβλέπει τό ἄρθρο 7 τῆς συμβάσεως τῆς Γενεύης τῆς 29ης Ἀπριλίου 1958.

Ἐξ αὐτοῦ προκύπτει ὅτι τό ἐν λόγω ἄρθρο, τό ὁποῖο δέν ἐπιτρέπει στό παράκτιο κράτος νά θεσπίζει μονομερῶς τά κατάλληλα μέτρα διατηρήσεως παρά μόνον ὑπό τόν ὅρο ὅτι αὐτά δέν συνεπάγονται ἀποτέλεσμα πού εἰσάγει διάκριση εἰς βάρος τῶν ἀλλοδαπῶν ἁλιέων, εἶναι ἐφαρμοστέο ἀκριβῶς ἐπί τῆς γαλλικῆς οἰκονομικῆς ζώνης.

Ἡ σύμβαση τοῦ Λονδίνου, τῆς 9ης Μαρτίου 1964, συνεπλήρωσε καί διευκρίνισε τήν σύμβαση τῆς Γενεύης ὅσον ἀφορᾶ τά συνήθη δικαιώματα ἁλιείας τῶν ὑπηκόων τῶν συμβαλλομένων κρατῶν. Ὡς ἐκ τούτου ἐφαρμόζεται καί ἐπί τῆς ζώνης πέραν τῶν 6 μιλίων ἕως τήν ἀνοικτή θάλασσα καί κυρίως ἐντός τῆς ζώνης τῶν 12 ἕως 200 μιλίων, ὅπου οἱ ἰσπανοί ἁλιεῖς ἤσκουν ἀνέκαθεν συνήθη δικαιώματα ἁλιείας.

Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τήν γαλλοϊσπανική συμφωνία τῆς 20ῆς Μαρτίου 1967. Τό προοίμιο τῆς ἐν λόγω συμφωνίας ἀναφέρεται ρητῶς σέ ἐπέκταση στά 12 μίλια τῶν ἀποκλειστικῶν ζωνῶν ἁλιείας πού ἐν συνεχεία ὑλοποιήθη στήν Γαλλία μέ τό διάταγμα τῆς 7ης Ἰουνίου 1967. Τό ὅριο τῶν 12 μιλίων πού ὥρισε ἡ συμφωνία δέν συνιστᾶ αὐστηρό σύνορο, ἐπειδή τά ἀμοιβαῖα δικαιώματα πού καθιρώνονται μέ τήν ἀναγνώριση τῶν ἐθίμων ἁλιείας πού εἰσάγει τό ἄρθρο V τῆς συμφωνίας ἀπεκτήθησαν ἐπίσης καί πέραν αὐτοῦ τοῦ ὁρίου. Τό πεδίο ἐφαρμογῆς τῆς γαλλοϊσπανικῆς συμφωνίας ἐκτείνεται λοιπόν ἀπό τά 6 μίλια ἕως τό πραγματικό ὅριο κυριαρχίας τῶν δύο κρατῶν.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν διαχρονική ἐφαρμογή τῶν διεθνῶν συμφωνιῶν πού ἀνεφέρθησαν, ὁ Crujeiras Tome τονίζει ὅτι ἡ ἰσχύς τους δέν ἔπαυσε καί ὅτι οὔτε κατηργήθησαν οὔτε κατηγγέλθησαν. Μολονότι ἡ κατάσταση ἔχει ἐξελιχθεῖ ἀναμφισβητήτως ἀπό τό 1958, οἱ ἐπελθοῦσες ἀλλαγές δέν δικαιολογοῦν τήν ἐπίκληση τῆς ρήτρας «rebus sic stantibus» καί ἀσφαλῶς δέν δύνανται νά θίξουν τίς ἀρχές τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν διακρίσεων καί τῆς συνεννοήσεως πού καθιερώνουν οἱ ἐν λόγω συμφωνίες.

Ὑπό τό φῶς τῶν ἀνωτέρω σκέψεων, ὁ Crujeiras Tome θεωρεῖ ὅτι οἱ κοινοτικοί κανονισμοί περί προσωρινῶν μέτρων ἁλιείας δέν εἶναι ἔγκυροι καί ἐν πάση περιπτώσει δέν δύνανται νά τύχουν ἐφαρμογῆς ἐπί τῶν ἱσπανῶν ἁλιέων ἐντός τῆς ζώνης τῶν 12 ἕως 200 μιλίων.

Προσθέτει ἀκόμη ὅτι στήν περίπτωση πού οἱ ἐν λόγω κανονισμοί ἐθεωροῦντο ἔγκυροι, τό Δικαστήριο δέν εἶναι ἁρμόδιο νά ἀποφανθεῖ ἐπί τοῦ ἄν ἀντιτάσσονται κατά τῶν ἱσπανῶν ὑπηκόων, δεδομένου ὅτι τό ἐρώτημα αὐτό θά ὡδήγει τό Δικαστήριο σέ ἑρμηνεία διατάξεων διεθνοῦς δικαίου πού δεσμεύουν τά Κράτη μέλη ἐκτός τοῦ πλαισίου τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου (πρβλ. ἀπόφαση τῆς 27ης Νοεμβρίου 1973 στήν ὑπόθεση 130/73, Vandeweghe, Rec. σ. 1329).

Ἡ *γαλλική κυβέρνηση* παρατηρεῖ κατ' ἀρχάς ὅτι παρά τήν διάκριση πού γίνεται στίς διατάξεις περί παραπομπῆς μεταξύ «κύρους» καί «ἀντιταξίμου» τῶν ἐπιδίκων κοινοτικῶν κανονισμῶν, πρόκειται κατ' οὐσίαν περί τοῦ ἄν οἱ κανονισμοί εἶναι ἔγκυροι καί δύνανται ὡς ἐκ τούτου νά θεμελιώσουν ποινικές διώξεις, λαμβανομένων ὑπ' ὄψη τῶν δικαιωμάτων πού οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀρύονται ἀπό τίς ἐφαρμοστέες συνθῆκες.

Ἐν συνεχεία παρατηρεῖ ὅτι, ἐν σχέσει πρός τήν διάταξη περί παραπομπῆς στήν ὑπόθεση 180/80, εἶναι ἀμφισβητήσιμο ἄν τό Cour de cassation ἠθέλησε νά παραπέμψει στό Δικαστήριο τό ζήτημα τοῦ συμβιβαστοῦ τῶν κοινοτικῶν κανονισμῶν μέ τήν σύμβαση τῆς Γενεύης τῆς 29ης Ἀπριλίου 1958 περί ἁλιείας καί διατηρήσεως τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης. Ἐξ ἄλλου, ἡ ἐν λόγω σύμβαση δέν ὑπεγράφη ἀπό τήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας, τήν Ἰταλία καί τό Λουξεμβοῦργο, οὔτε ἐπεκυρώθη ἀπό τήν Ἰρλανδία, καί κατά συνέπεια δέν δύναται νά δεσμεύει τήν Κοινότητα. Ἐπί πλέον, δέν ἰσχύει λόγω τῆς ἀναπτύξεως διεθνοῦς ἐθίμου πού ἐπιτρέπει στά παράκτια κράτη νά ἐπιφυλάσσουν εἰς ἑαυτά τήν ἁλιεία μέχρι 200 μίλια ἀπό τίς ἀκτές, ἔθιμο στό πλαίσιο τοῦ ὁποίου ἐντάσσεται καί ἡ δημιουργία ἁλιευτικῆς ζώνης τῆς Κοινότητος καί ἡ θέσπιση τῶν ἐπιμάχων κανονισμῶν. Ὑπό τίς προϋποθέσεις αὐτές, ἡ σύμβαση τῆς Γενεύης δέν δύναται νά ἐπηρεάσει τό κύρος τῶν κανονισμῶν αὐτῶν.

Τό ἴδιο συμπέρασμα ἐπιβάλλεται καί προκειμένου περί τῆς συμβάσεως τοῦ Λονδίνου, τῆς 9ης Μαρτίου 1964, καθώς καί τῆς γαλλοϊσπανικῆς συμφωνίας τῆς 20ῆς Μαρτίου 1967 πού δέν ἀφοροῦν τήν ζώνη μεταξύ 12 καί 200 μιλίων ἐντός τῆς ὁποίας συνέβησαν τά γεγονότα τῶν δύο ὑπό κρίση ὑποθέσεων. Ἐπ' αὐτοῦ, ἡ γαλλική κυβέρνηση υἱοθετεῖ στά βασικά τους σημεῖα τίς προτάσεις τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως Capotorti στήν ὑπόθεση 812/79 (Attorney general κατά Burgoa, ἀπόφαση τῆς 14ης Ὀκτωβρίου 1980 πού δέν ἔχει ἀκόμη δημοσιευθεῖ στήν Συλλογή). Πράγματι, ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἐστηρίχθη ἐπί τῆς σαφοῦς ὁρολογίας τῆς συμβάσεως, πού ἀφορᾶ μόνο τήν ζώνη τῶν 6 ἕως 12 μιλίων, καί ἀπέκλεισε οἱαδήποτε ἀναλογική ἐφαρμογή τῆς συμβάσεως ἐπί τῆς ζώνης τῶν 12 ἕως 200 μιλίων.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν ὑπόθεση 266/80, ἡ γαλλική κυβέρνηση ἐφιστᾶ τήν προσοχή ἐπί τοῦ γεγονότος ὅτι, κατά τό χρονικό σημεῖο πού συνέβησαν τά γεγονότα τῆς διαφορᾶς στήν κυρία δίκη, ἡ συμφωνία-πλαίσιο περί ἁλιείας πού ὑπέγραψαν ἡ Κοινότης καί ἡ Ἱσπανία στίς 15 Ἀπριλίου 1980 ἐφημρόζετο προσωρινῶς σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 12. Ὡς πρός τό σημεῖο αὐτό τονίζει ὅτι ἡ σύγχρονη πρακτική σέ σχέση μέ τήν προσωρινή ἐφαρμογή τῶν συνθηκῶν ἀναγνωρίζεται ἀπό τό ἄρθρο 25 τῆς συμβάσεως τῆς Βιέννης περί τοῦ δικαίου τῶν συνθηκῶν. Σύμφωνα μέ τήν ἐν λόγω διάταξη «συνθήκη ... ἐφαρμόζεται προσωρινῶς ἐν ἀναμονῆ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτῆς: α) ἄν ἡ συνθήκη αὐτή τό ὁρίζει ...» καί «ἡ προσωρινή ἐφαρμογή συνθήκης ... ὡς πρός ἕνα κράτος τερματίζεται ἄν τό κράτος αὐτό κοινοποιήσει εἰς τά ἄλλα κράτη, μεταξύ τῶν ὁποίων ἡ συνθήκη ἐφαρμόζεται προσωρινῶς, τήν πρόθεσή του νά μήν συμμετάσχει στή συνθήκη».

Ὡς ἐκ τούτου, ἡ συνθήκη πού ἐφαρμόζεται προσωρινῶς παράγει ἀποτελέσματα καί πρό τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος της, ἐπειδή τά συμβαλλόμενα μέρη ἀναλαμβάνουν τήν δέσμευση τό ἕνα ἔναντι τοῦ ἄλλου νά ἐφαρμόσουν ἀμέσως τίς σχετικές διατάξεις προσωρινῶς.

Ὑπό τίς συνθῆκες αὐτές, ὁ κανονισμός 1719/80 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1980, στηρίζεται δικαίως ἐπί τῆς συμφωνίας-πλαισίου περί ἁλιείας πού ὑπέγραψαν στίς 15 Ἀπριλίου 1980 ἡ Κοινότης καί ἡ Ἱσπανία. Ἄρα, ἀπό τήν ἐν λόγω ἡμερομηνία οἱ διατάξεις τῆς συμφωνίας αὐτῆς ὑποκαθίστανται σέ οἱαδήποτε ἀντίθετη διάταξη τῆς συμβάσεως τοῦ Λονδίνου καί τῆς γαλλοϊσπανικῆς συμφωνίας. Ὅσον ἀφορᾶ τήν ὑπόθεση 266/80, ἀρκεῖ τό Δικαστήριο νά διαπιστώσει τήν διαχρονική διαδοχή τῶν κειμένων καί νά συναγάγει τίς ἀναγκαῖες συνέπειες ὡς πρός τό τεθέν ἐρώτημα.

Γιά *τήν κυβέρνηση τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου* εἶναι σαφές ὅτι ἡ σύμβαση τοῦ Λονδίνου καί ἡ γαλλοϊσπανική συμφωνία ἀναφέρονται στήν ζώνη τῶν 6 ἕως 12 μιλίων καί ἐπομένως στεροῦνται οἱασδήποτε σημασίας γιά τά γεγονότα τῶν προκειμένων ὑποθέσεων, τά ὁποῖα συνέβησαν πέρα τοῦ ὁρίου τῶν 12 μιλίων.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν σύμβαση τῆς Γενεύης, ἡ βρετανική κυβέρνηση προτείνει νά ἀκολουθηθεῖ ὁ συλλογισμός τοῦ Δικαστηρίου στήν ὑπόθεση 812/79 (Attorney general κατά Burgoa, βλ. ἀνωτέρω), ἀπό τόν ὁποῖο προκύπτει ὅτι οἱ νέες σχέσεις μεταξύ τῆς Κοινότητος καί τῆς Ἱσπανίας, ἐπί τῶν ὁποίων στηρίζεται τό θεσπισθέν ἀπό τήν Κοινότητα προσωρινό σύστημα, τίθενται ὑπεράνω τοῦ συστήματος πού ἐφηρμόζετο προηγουμένως ἐπί τῶν ζωνῶν ἁλιείας, ὥστε νά λαμβάνεται ὑπ' ὄψη ἡ γενική ἐξέλιξη τοῦ διεθνοῦς δικαίου στόν τομέα τῆς ἁλιείας στήν ἀνοικτή θάλασσα (πρβλ. σκέψη 24). Τό ἐν λόγω αἴτημα ἐπιβάλλεται κατά μείζονα λόγο ἐν σχέσει πρός τόν κανονισμό 1719/80 πού τυγχάνει ἐφαρμογῆς στήν ὑπόθεση 266/80. Πράγματι, κατά τήν θέσπιση τοῦ ἀνωτέρω κανονισμοῦ στίς 30 Ἰουλίου 1980, οἱ σχέσεις μεταξύ τῆς Κοινότητος καί τῆς Ἱσπανίας εἶχαν ἤδη ἐπισημοποιηθεῖ μέ τήν ὑπογραφή στίς 15 Ἀπριλίου 1980 τῆς συμφωνίας-πλαισίου περί ἁλιείας. Ἐπί πλέον, πρό τῆς θεσπίσεως τοῦ κανονισμοῦ, κατά τήν διάρκεια τοῦ 1980, εἶχε τηρηθεῖ ἡ προβλεπομένη ἀπό τήν συμφωνία διαδικασία σχετικά μέ τίς διαβουλεύσεις ἐπί τῶν προϋποθέσεων ἀσκήσεως τῆς ἁλιείας ἀντιστοίχως ἀπό πλοῖα τῆς Κοινότητος καί τῆς Ἱσπανίας στίς ἁλιευτικές ζῶνες τους.

Το *Συμβούλιο τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων* παρατηρεῖ ὅτι οἱ τρεῖς διεθνεῖς συμβάσεις πού προεβλήθησαν στίς προκείμενες ὑποθέσεις, συνήφθησαν σέ μεταβατική περίοδο, μεταγενέστερη τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς συνθήκης ΕΟΚ, ἀλλά προγενέστερη τῆς θεσπίσεως τῆς κοινῆς ἁλιευτικῆς πολιτικῆς. Σύμφωνα μέ παγία νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, τά Κράτη μέλη ἠδύναντο ἐγκύρως νά δεσμεύονται διεθνῶς κατά τήν ἐν λόγω περίοδο, ὑπό τόν ὅρο ὅτι αὐτό θά εἶχε μεταβατικό χαρακτήρα (πρβλ. ἀπόφαση τῆς 14ης Ἰουλίου 1976 στίς ὑποθέσεις 3, 4 καί 6/76, Kramer, Rec. σ. 1310).

Τό Συμβούλιο ὑποστηρίζει ὅτι, ὅσον ἀφορᾶ τήν σύμβαση τοῦ Λονδίνου, ἡ τήρηση τοῦ τελευταίου αὐτοῦ ὅρου προβλέπεται ἀπό τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 10 τῆς συμβάσεως. Τό ἐν λόγω ἄρθρο ὁρίζει ἰδίως ὅτι «οὐδεμία διάταξη τῆς παρούσης συμβάσεως δύναται νά ἀποτελέσει ἐμπόδιο ... στήν θέσπιση εἰδικοῦ συστήματος ἁλιείας: α) μεταξύ τῶν Κρατῶν μελῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος ...». Πράγματι, τά Κράτη μέλη ὑπέγραψαν τήν σύμβαση τοῦ Λονδίνου, ὑπό τόν ὅρο ὅτι παρομοία ὑπογραφή δέν θά ἀπετέλει ἐμπόδιο στήν θέσπιση τῆς κοινῆς ἁλιευτικῆς πολιτικῆς. Κατά συνέπεια, ἡ σύμβαση τοῦ Λονδίνου, ἄν δέν δεσμεύει τήν Κοινότητα ὡς τοιαύτη, προβλέπει πάντως στό ἄρθρο 10 «δέσμευση ὑπέρ τρίτου» πού ἡ Κοινότης δικαιοῦται νά ἐπικαλεσθεῖ. Ἐπί τοῦ σημείου αὐτοῦ, τό Συμβούλιο ἀναφέρεται στό ἄρθρο 36 τῆς συμβάσεως τῆς Βιέννης, τῆς 23ης Μαΐου 1969, περί τοῦ δικαίου τῶν συνθηκῶν, σύμφωνα μέ τό ὁποῖο «δημιουργεῖται δικαίωμα γιά τρίτο κράτος ἐκ διατάξεως συνθήκης, ἄν τά συμβαλλόμενα μέρη ἐπιδιώκουν μέ τήν διάταξη αὐτή τήν ἀναγνώριση δικαιώματος ὑπέρ τρίτου κράτους ἤ ὁμάδος κρατῶν στήν ὁποία αὐτό ἀνήκει ... καί τό τρίτο κράτος συγκατατίθεται πρός τοῦτο».

Ἐξ ἄλλου, τό Συμβούλιο θεωρεῖ ἐπίσης ὅτι ἡ σύμβαση τοῦ Λονδίνου καί ἡ γαλλοϊσπανική συμφωνία δέν δημιουργοῦν δικαιώματα ἐντός τῆς ζώνης τῶν 6 ἕως 12 μιλίων καί δέν τυγχάνουν ἐφαρμογῆς πέρα τοῦ ὁρίου τῶν 12 μιλίων. Ὅσον ἀφορᾶ τόν ἰσχυρισμό, σύμφωνα μέ τόν ὁποῖο τό καθεστώς τῆς συμβάσεως τοῦ Λονδίνου

ἐκτείνεται ἕως τά 200 μίλια παράλληλα μέ τήν ἐπέκταση τῶν ἁλιευτικῶν ζωνῶν, τό Συμβούλιο ἀναφέρει τίς ἐργασίες τῆς συνδιασκέψεως γιά τό δίκαιο τῆς θαλάσσης, ὅπου ἡ δημιουργία ἱστορικῶν δικαιωμάτων ἀντιτασσομένων κατά παρακτίου κράτους ἐντός τῆς ζώνης του τῶν 200 μιλίων ἀπεκλείσθη σταθερά.

Ἐπί τοῦ θέματος τῆς ἐπιδράσεως στήν προκειμένη περίπτωση τῆς συμβάσεως τῆς Γενεύης, τῆς 29ης Ἀπριλίου 1958, περί τῆς ἁλιείας, τό Συμβούλιο ἀναφέρεται πάλι στήν συνδιάσκεψη γιά τό δίκαιο τῆς θαλάσσης, καθώς ἐπίσης καί στήν πρακτική πού ἀκολούθησαν τά κράτη, γιά νά ἐπιβεβαιώσει τήν ἐμφάνιση ἀπό τό 1975 ἑνός νέου ἐθιμικοῦ κανόνος τοῦ διεθνοῦς δικαίου, ὁ ὁποῖος παρέχει στό παράκτιο κράτος τήν δυνατότητα νά ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτό προϊόντα ἐκ τῆς ἁλιείας ἐντός τῆς ζώνης πού πρόσκειται στήν αἰγιαλίτιδα ζώνη του καί ἐκτείνεται μέχρι 200 μίλια. Ὑποστηρίζει ὅτι ἡ σύμβαση τῆς Γενεύης δέν δύναται νά θεωρηθεῖ ὅτι τυγχάνει ἐφαρμογῆς ἐντός τῆς ζώνης πού διέπεται ἀπό τό ἔθιμο καί ὡς ἐκ τούτου δέν δύναται νά ἐμποδίσει τήν ἐφαρμογή τῆς κοινοτικῆς ρυθμίσεως.

Ἡ *Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων* θεωρεῖ ὅτι ἡ λύση πού ἐδόθη μέ τήν ἀπόφαση τῆς 14ης Ὀκτωβρίου 1980 στήν ὑπόθεση 812/79 (Attorney general κατά Burgoa) εἶναι γενικῆς σημασίας ὅσον ἀφορᾶ τό κύρος τῶν ἐν λόγω κοινοτικῶν κανονισμῶν, ἄσχετα ἀπό τό ἄν τά ἐπίδικα γεγονότα συνέβησαν ἐντός ἤ πέρα τοῦ ὁρίου τῶν 12 μιλίων. Τονίζει ὅτι, σύμφωνα μέ τήν ἐν λόγω ἀπόφαση, γιά τήν ἐκτίμηση τοῦ κύρους τῶν προσωρινῶν μέτρων πού ἔλαβε ἡ Κοινότης δέν συντρέχει λόγος νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη τό σύστημα πού ἐφηρμόζετο πρό τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τῆς κοινοτικῆς ρυθμίσεως. Πράγματι, αὐτό στηρίζεται ἐπί τῶν νέων σχέσεων μεταξύ τῆς Ἱσπανίας καί τῆς Κοινότητος πού ἐδημιουργήθησαν μετά τήν ἐπέκταση τῶν ζωνῶν ἁλιείας στά 200 μίλια.

Ἐπικουρικῶς, ἡ Ἐπιτροπή ὑποστηρίζει τό συμβιβαστό τῆς κοινοτικῆς ρυθμίσεως μέ τίς διατάξεις τῶν συμβάσεων τοῦ Λονδίνου καί τῆς Γενεύης.

Ἐπ' αὐτοῦ, ὑπενθυμίζει κατ' οὐσίαν ὅτι τό κοινοτικό σύστημα ἀδειῶν συνιστᾶ τεχνική ρυθμίσεως, πρόσφορη νά ἐπιτρέπει, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 5 τῆς συμβάσεως τοῦ Λονδίνου, τόν ἔλεγχο τῆς ἐφαρμογῆς τῶν μέτρων διατηρήσεως, ἰδιαίτερα τήν τήρηση τῶν ποσοστώσεων ἁλιεύματος ἐκ μέρους τῶν πλοίων τρίτων χωρῶν πού κατά κανόνα ἐπιστρέφουν στούς λιμένες ἀναχωρήσεώς τους γιά τήν ἐκφόρτωση τοῦ ἁλιεύματος. Ἐπί τοῦ σημείου αὐτοῦ παραπέμπει ἐπίσης στό ἄρθρο 10 τῆς συμβάσεως τοῦ Λονδίνου.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν ἀρχή τῆς ἐλευθερίας τῆς ἁλιείας στήν ἀνοικτή θάλασσα, πού ἀναγνωρίζει ἡ σύμβαση τῆς Γενεύης, τῆς 29ης Ἀπριλίου 1958, ἡ Ἐπιτροπή ἐπικαλεῖται τό ἄρθρο 86 τοῦ νέου σχεδίου συμβάσεως γιά τό δίκαιο τῆς θαλάσσης γιά νά ὑποστηρίξει ὅτι ἡ ἐν λόγω ἀρχή ἐφαρμόζεται ἀποκλειστικῶς στήν ἀνοικτή θάλασσα, ὅπως αὐτή ὁρίζεται ἀπό τό ἐθιμικό δίκαιο, ἤτοι «ὅλα τά τμήματα τῆς θαλάσσης πού δέν περιλαμβάνονται στήν ἀποκλειστική οἰκονομική ζώνη, τήν αἰγιαλίτιδα ζώνη ἤ τά ἐσωτερικά ὕδατα κράτους ...». Ἐπί πλέον, ἡ ἔννοια τοῦ «τμήματος τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης πού πρόσκειται στήν αἰγιαλίτιδα ζώνη» — πού ὑπάρχει στό ἄρθρο 7 τῆς συμβάσεως τῆς Γενεύης, στήν ὁποία ἀναφέρεται ὁ κατηγορούμενος στήν κυρία δίκη ἐπί τῆς ὑποθέσεως 180/80 — συνιστᾶ μεταβατική ἔννοια μεταξύ τοῦ δικαίου τῆς Γενεύης καί τῶν νέων κανόνων πού προέκυψαν ἀπό τίς ἐργασίες τῆς συνδιασκέψεως γιά τό δίκαιο τῆς θαλάσσης καί πού στήν παρούσα φάση δέν συνιστᾶ μέρος τοῦ θετικοῦ ἐθιμικοῦ δικαίου.

Ὅσον ἀφορᾶ τό ἀντιτάξιμο τῆς κοινοτικῆς ρυθμίσεως κατά τῶν ἱσπανῶν ἁλιέων, ἡ Ἐπιτροπή ἀναφέρει κυρίως τήν προηγούμενη διαβούλευση μεταξύ τῆς Κοινότητος

καί τῆς Ἱσπανίας πού ἀπετέλεσε ἀντικείμενο ἀμφισβητήσεων ἐνώπιον τῶν ἐθνικῶν δικαστηρίων.

Ἡ διαβούλευση αὐτή ἔλαβε πράγματι χώρα κατά τήν διάρκεια τῶν διαπραγματεύσεων γιά τήν ἐπίτευξη τῆς συμφωνίας-πλαισίου περί ἁλιείας μεταξύ τῆς Κοινότητος καί τῆς Ἱσπανίας πού ἤρχισαν ἀπό τόν Δεκέμβριο τοῦ 1976. Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 5 παράγραφος 2 τῆς συμβάσεως τοῦ Λονδίνου, ἡ προηγούμενη διαβούλευση ἐπί τοῦ συστήματος ἀδειῶν — τό πλέον ἀμφισβητούμενο στοιχεῖο τῆς κοινοτικῆς ρυθμίσεως — ἔγινε ἑπομένως πολύ ἐνωρίτερα ἀπό τήν θέσπιση τοῦ ἐν λόγω συστήματος μέ τόν κανονισμό 746/77 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 5ης Ἀπριλίου 1977. Ἡ Ἐπιτροπή ἀναφέρει ἐξ ἄλλου ὅτι οἱ ἔννοιες τῆς διαβουλεύσεως ἤ συνεννοήσεως δέν συνεπάγονται ὅτι ἀπαιτεῖται καί ἐπίτευξη προκαταρκτικῆς συμφωνίας.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν ὑπόθεση 266/80, ὅπως προκύπτει περαιτέρω καί ἐκ τῆς τετάρτης αἰτιολογικῆς σκέψεως τοῦ κανονισμοῦ 1719/80, ἔγιναν διαβουλεύσεις σύμφωνα μέ τήν διαδικασία τῆς συμφωνίας-πλαισίου, οἱ διατάξεις τῆς ὁποίας ἄρχισαν νά ἐφαρμόζονται προσωρινῶς ἀπό τῆς 15ης Ἀπριλίου 1980.

Ἐν τέλει, ἡ Ἐπιτροπή ὑπενθυμίζει τήν συνεργασία τῶν ἱσπανικῶν ἀρχῶν, ἡ ὁποία ἄρχισε πρό τῆς ἐπελεύσεως τῶν ἐπιδίκων γεγονότων, γιά τήν ἐφαρμογή τοῦ προσωρινοῦ συστήματος καί ἰδίως τήν χορήγηση τῶν ἀδειῶν ἁλιείας, καί ἡ ὁποία ἐπραγματοποιήθη μέσω τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Ἱσπανίας στίς Κοινότητες.

III — Προφορική διαδικασία

Κατά τήν συνεδρίαση τῆς 24ης Ἰουνίου 1981 ὁ κατηγορούμενος στήν κυρία δίκη ἐπί τῆς ὑποθέσεως 180/80 Crujeiras Tome, ἐκπροσωπούμενος ἀπό τόν J. Tournaire, δικηγόρο Bayonne, ἡ κυβέρνηση τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ἐκπροσωπούμενη ἀπό τόν Gilbert Guillaume, διευθυντή νομικῶν ὑποθέσεων τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, τό Συμβούλιο τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπούμενο ἀπό τόν Daniel Vignes, διευθυντή τῆς νομικῆς του ὑπηρεσίας καί ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπούμενη ἀπό τόν François Lamoureux, μέλος τῆς νομικῆς της ὑπηρεσίας, ἀνέπτυξαν προφορικῶς τίς παρατηρήσεις τους.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τήν συνεδρίαση τῆς 15ης Σεπτεμβρίου 1981.

Σκεπτικό

1 Μέ ἀπόφασή τους τῆς 7ης Ἰουλίου 1980 καί 24ης Ὀκτωβρίου 1980, πού περιῆλθαν στό Δικαστήριο τήν 25η Αὐγούστου καί τήν 1η Δεκεμβρίου 1980 ἀντιστοίχως, τό Cour de cassation τῆς Γαλλίας (ὑπόθεση 180/80) καί τό Tribunal de grande instance τῆς Saint-Nazaire (ὑπόθεση 266/80) ὑπέβαλαν, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης, ἐρώτημα ὡς πρός τό κύρος σέ σχέση μέ προγενέστερες διεθνεῖς δεσμεύσεις καί, σέ περίπτωση καταφατικῆς ἀπαντήσεως, ὡς πρός τό ἀντιτάξιμο κατά τῶν ἱσπανῶν ὑπηκόων τῶν κανονισμῶν τοῦ Συμβουλίου τῶν Κοινοτήτων περί ὡρισμένων προσωρινῶν μέτρων διατηρήσεως καί διαχειρίσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων πού ἐφαρμόζονται ἐπί πλοίων ὑπό ἱσπανική

σημαία, κατά τό μέτρο πού οἱ ἐν λόγω κανονισμοί ἔθεταν ὡρισμένους ὅρους γιά τήν ἁλιεία ἀπό τούς ἱσπανούς ὑπηκόους στήν οἰκονομική ζώνη πού καθιέρωσε τό γαλλικό διάταγμα 77-130 τῆς 11ης Φεβρουαρίου 1977 (ἐπίσημη ἐφημερίδα τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας τῆς 12ης Φεβρουαρίου 1977, σ. 864).

2 Τό ἐρώτημα ἀνέκυψε στό πλαίσιο ποινικῆς διώξεως εἰς βάρος δύο κυβερνητῶν ἁλιευτικῶν πλοίων, νηολογημένων στήν Ἱσπανία, οἱ ὁποῖοι κατηγοροῦνται ὅτι ἁλίευσαν, κατά τρόπο μή προσδιοριζόμενο, ἐντός τῶν ὑδάτων πού περιλαμβάνονται στήν γαλλική οἰκονομική ζώνη, χωρίς νά εἶναι ἐφοδιασμένοι μέ ἄδεια ἁλιείας.

3 Στήν ὑπόθεση 180/80, ὁ Crujeiras Tome, κατηγορούμενος στήν κυρία δίκη, συνελήφθη ἁλιεύων στίς 16 Σεπτεμβρίου 1980 ἐντός τῆς ζώνης πού περιλαμβάνεται μεταξύ 12 καί 200 ναυτικῶν μιλίων ἀπό τίς γραμμές βάσεως. Κατά τό χρόνο ἐκεῖνο ἡ ἁλιεία ἀπηγορεύετο ἄνευ σχετικῆς ἀδείας, χορηγουμένης ἀπό τήν Ἐπιτροπή γιά λογαριασμό τῆς Κοινότητος, ὅπως προκύπτει ἀπό τίς διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ 1744/78 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 24ης Ἰουλίου 1978, μέ τόν ὁποῖο παρετείνοντο ἕως τίς 30 Σεπτεμβρίου 1978 ὁρισμένα προσωρινά μέτρα διατηρήσεως καί διαχειρίσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων πού ἐφαρμόζονται ἐπί πλοίων ὑπό ἱσπανική σημαία (JO L 203, σ. 1).

4 Στήν ὑπόθεση 266/80 ὁ Yurrita, κατηγορούμενος στήν κυρία δίκη, ἁλίευσε στήν ἰδία ζώνη στίς 17 Ὀκτωβρίου 1980· κατά τόν χρόνο ἐκεῖνο ἡ ἁλιεία ἀπηγορεύετο ἐντός τῆς ζώνης αὐτῆς ἄνευ κοινοτικῆς ἀδείας, ὅπως προκύπτει ἀπό τίς διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ 1719/80 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1980, μέ τόν ὁποῖο καθωρίζοντο γιά τό 1980 ὡρισμένα μέτρα διατηρήσεως καί διαχειρίσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων πού ἐφαρμόζονται ἐπί πλοίων ὑπό ἱσπανική σημαία (JO L 168, σ. 27).

5 Σέ ἀμφότερες τίς ὑποθέσεις οἱ κατηγορούμενοι στήν κυρία δίκη ἰσχυρίσθησαν ὅτι οἱ κοινοτικοί κανονισμοί, ἡ παράβαση τῶν ὁποίων τούς προσάπτεται, εἶναι ἄκυροι ἤ ἐν πάση περιπτώσει μή ἐφαρμοστέοι στήν περίπτωσή τους, ὡς ἀσυμβίβαστοι μέ τά δικαιώματα πού δύνανται νά ἐπικαλεσθοῦν βάσει τῶν προγενεστέρων διεθνῶν συμφωνιῶν πού εἶχαν συναφθεῖ μεταξύ τῆς Γαλλίας καί τῆς Ἱσπανίας.

6 Πρός τοῦτο ἐστηρίχθησαν ἀφ' ἑνός στήν σύμβαση τοῦ Λονδίνου περί ἁλιείας, τῆς 9ης Μαρτίου 1964 (Συλλογή τῶν συνθηκῶν τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν 581, ἀριθ. 8432), ἡ ὁποία, ἀναγνωρίζουσα τά κατά παράδοση δικαιώματα ἁλιείας ἐντός τῆς ζώνης μεταξύ 6 καί 12 μιλίων, πρέπει νά ἐκληφθεῖ ὑπό τήν ἔννοια ὅτι, μετά τήν ἐπέκταση τῶν ἁλιευτικῶν ζωνῶν, τό αὐτό καθεστώς ἐφαρμόζεται μέχρι τά 200 μίλια καί ἀφ' ἑτέρου στήν σύμβαση τῆς Γενεύης, τῆς 29ης Ἀπριλίου 1958, περί ἁλιείας καί διατηρήσεως τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης (Συλλογή τῶν συνθηκῶν τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν 559, ἀριθ. 8164), σύμφωνα μέ τήν ὁποία δέν εἶναι δυνατή ἡ θέσπιση μονομερῶν μέτρων διατηρήσεως ἄνευ προηγουμένης διαβουλεύσεως, τά ὁποῖα δέν πρέπει νά εἰσάγουν δυσμενεῖς διακρίσεις.

7 Γιά νά ἀπαντήσουν στά ἐν λόγω ἐπιχειρήματα τά ἐθνικά δικαστήρια παρέπεμψαν στό Δικαστήριο τό ζήτημα τῶν κανονισμῶν 1744/88 καί 1719/80 καί τοῦ ἀντιταξίμου τῶν κατά τῶν ἱσπανῶν ὑπηκόων.

8 Ἡ καθιέρωση ὑπό τῆς Κοινότητος συστήματος διατηρήσεως τῶν θαλασσίων πόρων τοποθετεῖται σέ χρόνο κατά τόν ὁποῖο τό διεθνές δίκαιο στόν τομέα τῆς ἁλιείας ὑφίστατο βαθειές ἀλλαγές. Ἐπιθυμώντας νά λάβουν ὑπ' ὄψη τήν γενική ἐξέλιξη τοῦ διεθνοῦς δικαίου κατά τήν ἐν λόγω περίοδο, τά Κράτη μέλη ἀπεφάσισαν, μέ κοινή συμφωνία πού ἐλήφθη ἐντός τοῦ Συμβουλίου τήν ἐπέκταση τῶν ἁλιευτικῶν ζωνῶν τους στά 200 μίλια ἀπό τίς γραμμές βάσεως. Μέ ψήφισμα τῆς 3ης Νοεμβρίου 1976, πού ἀφορᾶ ὡρισμένα ἐξωτερικά θέματα τῆς συστάσεως ἐντός τῆς Κοινότητος ἁλιευτικῆς ζώνης 200 μιλίων ἀπό τήν 1η Ἰανουαρίου 1977 (ἐδημοσιεύθη στήν ΕΕ τοῦ 1981, ἀριθ. C 105, σ. 1), τό Συμβούλιο, ἀφοῦ ὑπεγράμμισε τήν ἀνάγκη ἀμέσου δράσεως τῆς Κοινότητος γιά τήν προστασία τῶν νομίμων συμφερόντων της στίς θαλάσσιες ζῶνες πού ἀπειλοῦνται περισσότερο ἀπό τίς συνέπειες τῶν μέτρων ἐπεκτάσεως, ἀπεφάσισε ὅτι ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1977 ἡ ἐκμετάλλευση τῶν ἁλιευτικῶν πόρων, πού εὑρίσκονται στίς ἐν λόγω ζῶνες, ἀπό ἁλιευτικά πλοῖα τρίτων χωρῶν θά διέπεται ἀπό τίς συμφωνίες μεταξύ τῆς Κοινότητας καί τῶν ἐνδιαφερομένων τρίτων χωρῶν.

9 Στό ἴδιο αὐτό ψήφισμα τό Συμβούλιο ἀνέθεσε στήν Ἐπιτροπή τήν ἄμεση ἔναρξη διαπραγματεύσεων μέ τίς τρίτες χῶρες πού θίγονται ἀπό τά κοινοτικά μέτρα διατηρήσεως πρός τόν σκοπό συμβιβασμοῦ τῶν ἀναγκῶν διατηρήσεως μέ τά συμφέροντα τῶν ἁλιέων πού ἁλιεύουν κατά παράδοση ἐντός τῶν ἐν λόγω ὑδάτων. Οἱ διαπραγματεύσεις μεταξύ τῆς Ἐπιτροπῆς καί τῆς Ἱσπανίας ἄρχισαν στίς 3 Δεκεμβρίου 1976. Κατέληξαν στήν συμφωνία ἁλιείας μεταξύ τῆς Εὐρω-

παϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος καί τῆς κυβερνήσεως τῆς Ἱσπανίας, τό κείμενο τῆς ὁποίας ἐμονογραφήθη στίς 23 Σεπτεμβρίου 1978 καί ὑπεγράφη στίς 15 Ἀπριλίου 1980 (JO 1980, C 263, σ. 1).

10 Ἐν ἀναμονῆ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν διαπραγματεύσεων αὐτῶν καί πρός ἀντιμετώπιση ἐκτάκτου ἀνάγκης, ἡ Κοινότης ἐθέσπισε, ἀπό τῆς καθιερώσεως τῆς πολιτικῆς της περί διατηρήσεως, ὡρισμένες προσωρινές ρυθμίσεις, ἰσχύουσες γιά περιόδους βραχείας διαρκείας, οἱ ὁποῖες ἐπεξέτειναν τό κοινοτικό καθεστώς τῶν ποσοστώσεων ἁλιεύματος ἐπί τοῦ συνόλου τῶν ἁλιέων τῶν τρίτων χωρῶν, συμπεριλαμβανομένων καί τῶν ἱσπανῶν ἁλιέων.

11 Ἀπό τῆς πλευρᾶς τῆς Κοινότητος ἡ συμφωνία συνήφθη κατά τό ἄρθρο 228 τῆς συνθήκης μέ τήν θέσπιση τοῦ κανονισμοῦ 3062/80 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 25ης Νοεμβρίου 1980 (JO L 322, σ. 3). Ἡ συμφωνία ἐτέθη σέ ἰσχύ στίς 22 Μαΐου 1981 (ΕΕ L 204, σ. 34)· σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 12, ἡ συμφωνία ἄρχισε νά ἐφαρμόζεται προσωρινά ἀπό τήν Κοινότητα καί τήν Ἱσπανία ἀπό τήν ἡμερομηνία ὑπογραφῆς της.

12 Ἡ συμφωνία παρέχει τήν δυνατότητα σέ κάθε συμβαλλόμενο μέρος νά λάβει τά ἀναγκαῖα μέτρα ἐντός τῶν ἁλιευτικῶν ζωνῶν πού ὑπάγονται στήν δικαιοδοσία του πρός ἐξασφάλιση ὀρθολογικῆς διαχειρίσεως τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς θαλάσσης· τά ἐν λόγω μέτρα δύνανται νά περιλαμβάνουν τόν καθορισμό ποσοστώσεων ἁλιεύματος, καθώς καί τήν ὑπαγωγή τῆς ἁλιείας στήν χορήγηση ἀδειῶν.

13 Ἡ ἐφαρμογή συστήματος χορηγήσεως ἀδειῶν δικαιολογεῖται ἀπό τόν καθορισμό ποσοστώσεων ἁλιεύματος, δεδομένου ὅτι ὁ ἔλεγχος τοῦ ἁλιεύματος τῶν ἁλιευτικῶν πλοίων τῶν τρίτων χωρῶν δέν δύναται νά διενεργηθεῖ στούς παρακειμένους παρακτίους λιμένες, ἐπειδή τά ἐν λόγω πλοῖα ἐπιστρέφουν συνήθως στούς λιμένες ἀναχωρήσεώς τους γιά τήν ἐκφόρτωση τοῦ ἁλιεύματός τους.

14 Πρέπει ἐν συνεχεία νά σημειωθεῖ ὅτι ὁ κανονισμός 1719/80 ἐθεσπίσθη σέ χρόνο κατά τόν ὁποῖο ἡ ἐν λόγω συμφωνία ἐφηρμόζετο ἤδη προσωρινά ἀπό τήν Κοινότητα καί τήν Ἱσπανία. Ὅπως προκύπτει ἀπό τίς αἰτιολογικές σκέψεις τοῦ κανονισμοῦ, ἡ Κοινότης καί ἡ Ἱσπανία διεβουλεύθησαν σύμφωνα μέ τήν διαδικασία πού προβλέπει ἡ συμφωνία σχετικά μέ τούς ὅρους ἐνασκήσεως τῆς ἁλιείας ἀπό τά πλοῖα κάθε συμβαλλομένου μέρους ἐντός τῆς ἁλιευτικῆς ζώνης τοῦ ἄλλου κατά τήν διάρκεια τοῦ 1980.

15 Όσον άφορᾶ τόν κανονισμό 1744/78, πού ἐθεσπίσθη κατά τό τελικό στάδιο τῶν διαπραγματεύσεων ἐπί τοῦ κειμένου τῆς συμφωνίας, μεταξύ τῆς Κοινότητος καί τῆς Ἱσπανίας ἀποτελεῖ μέρος μιᾶς σειρᾶς κοινοτικῶν κανονισμῶν πού καθώρισαν ὡρισμένα προσωρινά μέτρα διατηρήσεως ἐν ἀναμονῇ τῆς συνάψεως τῆς συμφωνίας καί ἐνδεχομένων συμφωνιῶν μέ τρίτες χῶρες. Οἱ ἐν λόγω κανονισμοί ἐθεσπίσθησαν κατά τήν διάρκεια τῶν διαπραγματεύσεων καί ἀφοροῦσαν τό ἴδιο θέμα.

16 Ἀξίζει νά τονισθεῖ ὅτι οἱ ἱσπανικές ἀρχές συνειργάσθησαν καθ' ὅλη τήν διάρκεια τῆς περιόδου ἐφαρμογῆς τῶν προσωρινῶν μέτρων πού ἐθέσπισε ἡ Κοινότης, ὥστε νά διασφαλισθεῖ ἡ ἐφαρμογή τους. Εἰδικότερα, συμμετέσχον, ὅπως προκύπτει ἀπό τήν δικογραφία, στήν χορήγηση κοινοτικῶν ἀδειῶν, καθώς καί στίς συζητήσεις ἐπί τῶν λεπτομερειῶν ἐφαρμογῆς τοῦ προσωρινοῦ συστήματος, ὅπως ἡ ἀντικατάσταση τῶν πλοίων καί ἡ ἰσοτιμία τῶν ἀδειῶν.

17 Ὑπό τίς προϋποθέσεις αὐτές δέν χρειάζεται νά ἐξετασθεῖ ἄν οἱ διατάξεις τῆς συμβάσεως τοῦ Λονδίνου, ἡ ὁποία περιορίζει τό πεδίο ἐφαρμογῆς στήν ζώνη πού ἐκτείνεται ἕως τά 12 μίλια ἀπό τίς γραμμές βάσεως, ἠδύναντο ἐνδεχομένως νά τύχουν ἐφαρμογῆς καί ἐπί τῆς ζώνης πού ἐκτείνεται ἀπό τά 12 ἕως τά 200 μίλια, οὔτε νά ἐξακριβωθεῖ ἐάν τό προσωρινό σύστημα διατηρήσεως πού ἐθέσπισε ἡ Κοινότης συνεκέντρωνε τίς προϋποθέσεις, ὅπως στήν προηγούμενη διαβούλευση, πού προβλέπει ἡ σύμβαση τῆς Γενεύης.

18 Ὅπως πράγματι προκύπτει ἀπό ὅσα ἐξετέθησαν προηγουμένως, τό προσωρινό σύστημα, πού ἐθέσπισε ἡ Κοινότης δυνάμει τῶν ἰδίων της κανόνων, ἐντάσσεται στό πλαίσιο τῶν σχέσεων πού καθιερώθησαν μεταξύ τῆς Κοινότητος καί τῆς Ἱσπανίας γιά τήν ἐπίλυση τῶν συνδεδεμένων μέ τά μέτρα διατηρήσεως καί μέ τήν ἐπέκταση τῶν ἁλιευτικῶν ζωνῶν προβλημάτων καί γιά τήν ἀμοιβαία ἐξασφάλιση τῆς δυνατότητος τῶν ἁλιέων νά εἰσέρχονται στά ὕδατα περί τῶν ὁποίων ἐλήφθησαν παρόμοια μέτρα. Οἱ ἐν λόγω σχέσεις ἀντικατέστησαν τό προηγουμένως ἐφαρμοζόμενο ἐπί τῶν ἐν λόγω ζωνῶν σύστημα γιά νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ἡ γενική ἐξέλιξη τοῦ διεθνοῦς δικαίου στόν τομέα τῆς ἁλιείας στήν ἀνοικτή θάλασσα, καθώς καί ἡ ὁλοέν καί περισσότερο ἐπείγουσα ἀνάγκη τῆς διατηρήσεως τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς θαλάσσης.

19 Ὑπό τίς προϋποθέσεις αὐτές, οἱ διατάξεις τῶν κανονισμῶν 1744/78 καί 1719/80 ἀπετέλεσαν, στό μέτρο πού ἐφαρμόζονται ἐπί τῆς ἁλιευτικῆς ζώνης πού περιλαμ-

βάνεται μεταξύ 12 καί 200 μιλίων ἀπό τίς γραμμές βάσεως, μέρος τῆς προοδευτικῆς καθιερώσεως νέων ἀμοιβαίων σχέσεων μεταξύ τῆς Κοινότητος καί τῆς Ἱσπανίας στόν τομέα τῆς θαλασσίας ἁλιείας, οἱ ὁποῖες ὑποκατέστησαν τό σύστημα ἁλιείας στήν ἀνοικτή θάλασσα πού ἴσχυε προηγουμένως.

20 Ἐξ αὐτοῦ προκύπτει ὅτι, σέ περίπτωση ἀσυμβιβάστου μεταξύ τῶν δύο κατηγοριῶν διατάξεων, οἱ ἱσπανοί ἁλιεῖς δέν δύνανται νά ἐπικαλεσθοῦν προγενέστερες διεθνεῖς συμφωνίες μεταξύ τῆς Γαλλίας καί τῆς Ἱσπανίας κατά τῆς ἐφαρμογῆς τῶν προσωρινῶν κανονισμῶν πού ἐθέσπισε ἡ Κοινότης.

21 Ἐξ ὅσων ἐξετέθησαν προηγουμένως συνάγεται ὅτι ἡ ἐξέταση τοῦ ὑποβληθέντος ἐρωτήματος δέν ἀπέδωσε κάτι πού νά δύναται νά ἐπηρεάσει τό κύρος τῶν κανονισμῶν 1744/78 καί 1719/80 καί ὅτι οἱ διατάξεις τῶν κανονισμῶν αὐτῶν ἀντιτάσσονται κατά τῶν ἱσπανῶν ὑπηκόων.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

22 Τά δικαστικά ἔξοδα στά ὁποῖα ὑπεβλήθησαν ἡ γαλλική καί βρετανική κυβέρνηση, καθώς καί τό Συμβούλιο καί ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, πού ὑπέβαλαν παρατηρήσεις στό Δικαστήριο, δέν ἀποδίδονται. Ἐπειδή ἡ διαδικασία ἔχει ὡς πρός τούς διαδίκους τῆς κυρίας δίκης χαρακτήρα παρεμπίπτοντος, πού ἀνέκυψε ἐνώπιον τῶν ἐθνικῶν δικαστηρίων, σ' αὐτά ἐναπόκειται νά ἀποφασίσουν ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

κρίνοντας ἐπί τοῦ ἐρωτήματος πού τοῦ ὑπέβαλαν τό Cour de cassation τῆς Γαλλίας, μέ ἀπόφαση τῆς 7ης Ἰουλίου 1980, καί τό Tribunal de grande instance τῆς Saint-Nazaire, μέ ἀπόφαση τῆς 24ης Ὀκτωβρίου 1980, ἀποφαίνεται:

Ἡ ἐξέταση τοῦ ὑποβληθέντος ἐρωτήματος δέν ἀπέδωσε κάτι πού νά δύναται νά ἐπηρεάσει τό κύρος τῶν κανονισμῶν 1744/78 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 24ης Ἰουλίου 1978, μέ τόν ὁποῖο παρετείνοντο ἕως τίς 30 Σεπτεμβρίου 1978 ὡρισμένα προσωρινά μέτρα διατηρήσεως καί διαχειρίσεως τῶν ἁλιευτικῶν

πόρων πού έφαρμόζονται έπί πλοίων ύπό ισπανική σημαία (JO L 203, σ. 1) καί 1719/80 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1980, μέ τόν ὁποῖο ὡρίζοντο γιά τό 1980 ὡρισμένα μέτρα διατηρήσεως καί διαχειρίσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων πού ἐφαρμόζονται ἐπί πλοίων ὑπό ἰσπανική σημαία (JO L 168, σ. 27). Οἱ διατάξεις τῶν ἐν λόγω κανονισμῶν ἀντιτάσσονται κατά τῶν ἰσπανῶν ὑπηκόων.

	Mertens de Wilmars	Bosco	Touffait
Due	Pescatore	Mackenzie Stuart	O'Keeffe
Koopmans	Everling	Χλωρός	Grévisse

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο στίς 8 Δεκεμβρίου 1981.

Ὁ γραμματεύς

A. Van Houtte

Ὁ πρόεδρος

J. Mertens de Wilmars

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ FRANCESCO CAPOTORTI

(βλέπε ὑπόθεση 181/80, σελ. 2984)